

ΚΩΝΙΤΣΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΘΗΝΑ: ΜΑΡΤΙΟΣ 1980
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΤΕΥΧΟΣ 3

Συντακτική Έπιτροπή: ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ — ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΓΚΟΥΤΟΣ δικηγόροι
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΑΚΚΑΣ γεν. ἀρχίατρος ἐ.ἄ. — ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ συν)ρχης ἐ.ἄ.
ΛΑΜΠΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ ἐκπαιδευτικός.

Άνταποχριτής στὴν Κόνιτσα καὶ τὰ Γιάννινα: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΓΘΥΜΙΟΥ, Κόνιτσα
Γραφεῖα: Αχαρνῶν 208 — Αθήνα Τ.Τ. 821 — Τηλ. 8649.476.

Στέρεα βάση γιὰ τὸ περιοδικό μας

1.— Τὸ περιοδικὸ ΚΩΝΙΤΣΑ εἰναι ἔνα ἀπὸ τὰ ὅπλα — θὰ λέγαμε τὸ πιὸ δραστικὸ — μὲ τὰ ὄποια πολεμάει ἡ ἐπαρχία τῆς Κόνιτσας γιὰ τὴν ΕΠΙΒΙΩΣΗ της. Κι ὅταν λέμε ΕΠΙΒΙΩΣΗ, περιλαβαίνουμε μέσα σ' αὐτή, τόσο τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ιατοίκων τῆς ἐπαρχίας καὶ τῶν σημερινῶν οἰκισμῶν της σὰ γεωγραφικὸ χῶρο, ὅσο καὶ τὴν ἐπιβίωση ἐνὸς ὁλόκληρου «ΚΟΣΜΟΥ» μ' ὅλη τὴν πολιτιστικὴ ίδιαιτερότητά του που συγκροτεῖ αὐτὸ ποὺ λέμε «ΡΙΖΕΣ» τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τὴν αἰσθηση δηλαδή, ὅτι δὲ γεννήθηκε χτές, πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ὅτι εἰναι φορέας μιᾶς προαιώνιας μνήμης, ὅτι ἔχει μία πολιτιστικὴ ταυτότητα, μιὰ «μοναδικάτητα» ἀνεπανάληπτη...

Τὸ πόσο μεγάλη σημασία γιὰ τὸν ιαθένα ἀπὸ μᾶς καὶ τοὺς ἀπογόνους μας, ἔχει αὐτὴ ἡ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, δὲ θὰ κάνουμε λόγο ἐδῶ. Ἐδῶ θὰ περιφριστοῦμε μόνο νὰ ποῦμε, ὅτι ιαθὼς τὰ δέντρα δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μὲς στὴ γυάλα δίχως ρίζες, ἔτσι κι ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Καὶ πώς, ὅτι κι ἀν λέμε, ὅπως κι ἀν τὸ στολίζουμε, οἱ ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ, δὲ μπορεῖ ἀπὸ λόγους ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας νὰ παίξουνε τὸ ρόλο αὐτὸ τῆς ΡΙΖΑΣ, γιὰ τὶς ἐπόμενες γεννιές, ὅταν θὰναι μόνο πλάσματα τῆς φαντασίας καὶ δὲ θὰ ὑπάρχουνε στὴν

πραγματικότητα.

2.— Σὰν ὅπλο μάχης τὸ περιοδικὸ «ΚΩΝΙΤΣΑ», ἔχει ἀνάγκη, πρῶτα νὰ κρατηθεῖ στέρεα πάνω στὸ «ἔδαφός του». Καὶ δεύτερο ν' ἀποχτήσουν εὔστοχία τὰ 6λήματά του... Τὰ δυὸ αὐτὰ σημαίνουν πὼς πρέπει τὸ περιοδικὸ νὰ στηριχτεῖ πάνω στὴν ΑΓΑΠΗ καὶ τὴ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ὅλων τῶν Κονιτσιωτῶν, τόσο αὐτῶν ποὺ ιάθονται σήμερα ατὴν ἐπαρχία τῆς Κόνιτσας, ὅσο καὶ ἐκείνων ποὺ ιατάγονται ἀπ' αὐτή.

ΑΓΑΠΗ καὶ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ δὲν σημαίνει μόνο οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τοῦ περιοδικοῦ καὶ διάδοσή του κλπ. Εἰναι ιάτι πιὸ πλατύ, πιὸ οὐσιαστικό. Περιλαβούμενοι ἀκόμα καὶ τὴ ΣΩΣΤΗ τροφοδοσία τοῦ περιοδικοῦ, μὲ 6λήματα ιατάλ-

“Αγιος Νικάνορας.

ληλα γιὰ τοὺς στόχους ποὺ σκοπεύει.

3.— Δὲν πρέπει νὰ τὰ περιμένει ὅλα κανένας ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀνθρώπων, ἀπὸ «μιὰ ἢ δυὸ ἢ ἀκόμα καὶ πέντε φωνές». Η ΚΟΝΙΤΣΑ γιὰ νὰ πετύχει πρέπει νὰ μεταδίνει τὶς φωνὲς ὅλων τῶν συνεπαρχιωτῶν μᾶς. "Ετσι θ' ἀποχτήσει ὄγκο καὶ θάρος. "Ετσι μονάχα θὰ γίνει σεβαστή, θὰ ἐπιβληθεῖ καὶ θὰ ἀποδόσει.

ΚΑΘΕ ΧΩΡΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ.

"Αν κρίνει κανένας ἀπὸ τὸ τί γίνεται ἀλλοῦ — Δολιανά, Ζαγοροχώρια κλπ. — Βγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς ὅχι μόνο στήλη, ἀλλὰ καὶ χωριστὸ δελτίο κάθε χωριὸ εἶναι σὲ θέση νὰ κρατήσει. Γιατὶ κάθε χωριό, ἔχει τὴ ζωὴ του, τὰ νέα που, τὰ προσλήματά του καὶ τὶς διεκδικήσεις του.

4.— Η «ΚΟΝΙΤΣΑ» ἀπευθύνεται στοὺς Πρόεδρους κάθε Κοινότητας, στὸν παπὰ κάθε ἐνορίας, στὸ δάσκαλο κάθε χωριοῦ, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλον ποὺ μπορεῖ νὰ γράψει, καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὴ Βοηθήσουν, πιστεύοντας ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο Βοηθᾶνε τὸν ίδιο τους τὸν τόπο.

Απευθύνεται ἀκόμα ἡ «ΚΟΝΙΤΣΑ» καὶ ζητάει Βοήθεια κι ἀπ' τὶς ἀδερφότητες καὶ τοὺς σύνδεσμους ποὺ ἐδρεύουν στὴν Ἀθήνα, τὰ Γιάννινα, τὴ Θεσσαλονίκη ἢ ὅπου ἀλλοῦ, κι ἀποτελοῦν τὰ σωματεῖα τῶν ξενητεμένων συγχωριανῶν, ἀπὸ κάθε χωριὸ τῆς ἐπαρχίας τῆς Κέντρας, παρακαλῶντας τους νὰ πάρουνε στὰ χέρια τους τὴν ύπόθεση τοῦ περιοδικοῦ μᾶς. Καὶ θε ἀδερφότητα νὰ κείστει στὸ περιοδικὸ τὴν δική του στήλη. 'Απ' ὅτι ξέρουμε, μέσα στὸ λειανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς ὑπάρχουν εἴκοσι μία ἀδελφότητες ποὺ ἐκπροσωποῦν ἀντίστοιχα χωριὰ τῆς ἐπαρχίας καὶ πολλὲς δεκάδες συγχωριανῶν τους.

Τέτοια σωματεῖα - ἀδερφότητες εἶναι. Τῆς Αγίας Βαρθόρας (Πλάσαλης). Τῆς Αγίας Παρασκευῆς (Κερασόβου). Τοῦ Αηδονοχωριοῦ ('Οστανίτσας). Τοῦ Αμάραντου ("Ισθρού). Τοῦ Ασημοχωριοῦ (Λεσκατσιοῦ). Τῆς Δροσοπηγῆς (Κάντσιου). Τοῦ Δί-

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

I

Τὰ τραγούδια μου μείνανε μόνα σὰν ἀντίλαλοι, ἥχοι φτωχοὶ σὲ ἀφιλόξενο κι' ἔριμο δρυμῶνα κι' ἡ καρδιά μου κι' αὐτὴ μοναχή.

Θὰ πεθάνω, θὰ ζήσω, ποιός ξέρει;
ἢ ψηλὰ θὰ μὲ σύρουν πουλιά;
τ' οὔραγοῦ σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ μέρη
θὰ μπορέσω νὰ στήσω φωλιά;

Θόμαι πάντα ἀλήτης τ' ἀπείρου
νὰ πετῶ μὲ σπασμένα φτερά
ἢ σὲ φῶς θὰ γυρίζω τριγύρου
ῶσπου ἢ φλόγα μὲ κάψει γερά;

'Οξυά
1937.

Pan de Lis

στρατου (Μπριάζας). Τῆς Καστανέας (Καστάνιανης). Τῆς Κόνιτσας. Τῆς Λαγκάδας (Μπλίσδιανης). Τῆς Πλαγιᾶς (Ζέρμας). Τῆς Λυκόρραχης (Λουψικού). Τῆς Μολυβδοσκέπαστης (Δεπαλίτσας). Τοῦ Μοναστηριοῦ (Μποτσιφαριοῦ). Τῆς Όξιας (Σέλτσης). Τῆς Πυρσόγιαννης. Τῆς Πουρνιᾶς (Σταρίτσιανης). Τῆς Στράτσιανης. Τῆς Πηγῆς (Πεκλαριοῦ) - Νικάνορος κλπ. (Σημείωση: "Αν ξεχάσαμε καὶ κανένα ἀς μᾶς συμπαθάει").

'Απ' τὶς ἀδερφότητες αὐτὲς θάταν πολὺ εὔκολο νὰ χρεωθεῖ ἔνα ἢ περισσότερα μέλη μὲ τὴ σύνταξη τῆς ἀντίστοιχης στήλης τοῦ χωριοῦ τους. "Αν αὐτὸν γίνεται μὲ ἐπαναλαμβανόμενο ρυθμὸ τότε ἀναμφισθήτητα καὶ τῆς ἀδερφότητας οἱ σκοποὶ θὰ ἔχουν πηρετοῦνται, καὶ τὸ χωριό τους θὰ ἔχει μιὰ φωνή, καὶ τὸ περιοδικὸ «ΚΟΝΙΤΣΑ» θὰ ἔχει πλίζεται μὲ θλήματα δραστικὰ στὴ μάχη ποὺ δίνει γιὰ τὴν ΕΠΙΒΙΩΣΗ τῆς ΕΠΑΡΧΙΑΣ τῆς ΚΟΝΙΤΣΑΣ... Τῆς ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ γιὰ τὴν ὁποία ὅλοι μᾶς πρέπει νὰ δουλέψουμε.

Γ. Λ.

Πάσχα στό χωριό

Τὸ Πάσχα πλησιάζει και ἡ κουδέντα δυπλώμενα και ξεδιπλώνεται ἀνάμεσα σὲ χωριανούς και συμπατριώτες που ἀνταμώνουν ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, στὴ δουλειὰ ἢ στὸ καφενεῖο. Ἡ κουδέντα γιὰ τὸ χωριό.

— "Εμ, δὲ γίνεται, ὀδερφέ μου, Πάσχα μέσα στὰ παρόντα τῆς Ἀθήνας, μὲ περίγυρο τὰ καυταέρια. Τὸ Πάσχα θέλει ὑπαίθρο, θέλει ἀέρα, ηλιο, δένδρα, λουλούδια. Τὸ Πάσχα θέλει χωριό. Καὶ σηκώνει ὁ ὄμηλητής τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πάνω, δεξιά, ἀριστερά, σὰν νὰ δισφραίνεται τὸ δουνίσιο ἄρωμα του χωριοῦ του.

Ἄντιρρήσεις δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κάτι μικροὶ ἔνδονασμοὶ γιὰ δροχές, ἀνώμαλο καιρὸν αλπ. σδήγονται στὸ πὶ καὶ φί, ὅπως σδήγαμε στὸν καιρὸν μας τὸν πίνακα του σχολείου μὲ τὸ λαγοπόδαρο.

Καὶ τὰ πνεύματα ξανάδουν.

— Εμεῖς εἴμαστε ὅλοι ἔτοιμοι. Καὶ τὰ πανδὶὰ καὶ ἡ γιαγιὰ, ξεσηκώθηκαν ἀπὸ τώρα.

— Εμεῖς θὰ πάρουμε καὶ τοὺς συμπεθέρους μας, κρίμα νὰ κλειστοῦν στὴν Ἀθήνα μέρες πασχαλιᾶς.

— Εγὼ παράγγειλα τηλεφωνικῶς καὶ τὸ κατσίκι. Θὰ τὸ δροῦμε ἔτοιμο ἔκει.

— Μόνο κατσίκι! Εγὼ παράγγειλα τῆς γεντόνυσσάς μου τῆς Δημήτραινας που κρατάει στὸ χωριό κάμποσες κοτούλες, νὰ μου κρατήσει καὶ αὐγά.

Γιὰ τὸ Πάσχα τούλαχιστον θέλω αὐγὰ ἀπὸ κάτες καὶ ὅχι ἀπ' αὐτὰ τὰ πτηνὰ που γεγνῶν φυλακισμένα μέσα στὰ πτηνοτροφεῖα.

"Όλοι λουπὸν ἔτοιμοι. Καὶ περιμένουν οι συμπατριώτες μας τῆς Ἀθήνας τὴν Μ. Ἐδδομάδα, γιὰ νὰ ἔξοριμήσουν. Μὲ γιώτα χί, μὲ λεωφορεῖα, μὲ πούλμαν, μὲ κάθε μέρος.

Περιμένουν. Άλλὰ ως τὴν ποθητὴ ἔκεινη μέρα κάνουν μερὰ τὸ ταξίδι καὶ μὰ καὶ διὸ καὶ τρεῖς φορές. Αφήνουν τὴν Ἀθήνα, περιμοῦν στὴν Πελοπόννησο, πετάγονται στὴ Δυτικὴ Στερεά, ἔρχονται στὴν "Ηπει-

ρο. Στὰ Γιάννινα ρέχουν μιὰ ματιά, μὰ δὲ σταματοῦν. Βιάζονται. Ἀνηφορίζουν τώρα γιὰ τὸ Καλπάκι. Καὶ σὰ φτάνουν στὴ Βίγλα, ἔκει τινάζονται καὶ διώχνουν τὴν νάρκη τοῦ Ταξιδιοῦ κι' ἀνοίγουν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ χορτάσουν τὸ πανόραμα χαμηλὰ τοῦ Βοϊδομάτη καὶ τοῦ Ἄων καὶ πέρα τὰ βουνὰ καὶ τὶς πλαγιές, καὶ τὶς χαράδρες καὶ τὶς κλεισοῦρες, ποὺ ἀγάμεσά τους κυλάει ὁ Σαραντάπορος.

Ἀνοίγουν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ χορτάσουν θέαμα, τὰ ιστήθια τους νὰ ρουφήξουν καὶ νὰ χορτάσουν ἀέρα, τὴν ψυχὴ τους νὰ χορτάσει τόπο, χωριό, πατρίδα.

Γλήγορα, σωφέρ, γιὰ νὰ προφτάσουμε τὸν Ἐπιτάφιο. "Έχουμε καὶ τὶς λαμπάδες μαζὶ μας.

Καὶ φτάνουν ἀπὸ τώρα νοερὰ στὸ χωριό καὶ δρίσκονται στὴ λειτουργία τῆς Ἀνάστασης μαζὶ μὲ τοὺς συγχωριανούς τους. Καὶ τὶς ἐπόμενες μέρες πάλι στὰ ξωκλήσια τοῦ χωριοῦ καὶ στὰ πανηγύρια καὶ στὰ χοροστάσια. Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ φαντασία τους. Μαγεύονται ἀπ' αὐτὴν καὶ ζοῦν στὸν ὑπνο καὶ στὸ ξύπνιο τους τὸ Πάσχα στὸ χωριό.

Άλλὰ οἱ μέρες πλησιάζουν.

Καλὴ ἀντάμωση, λοιπόν, ἔκει γιὰ νὰ ποῦμε στὸ μεσοχώρι τοῦ χωριοῦ τὶς πασχαλιάτικες εύχες καὶ τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Λ. Β

Άπ' τὸ χορὸν πῶν Βουρμπιανιτῶν.

Πολιτιστικο-οικονομική άνάπτυξη της Έπαρχίας

(συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Σὰν τέτοιους στόχους ξεχωρίζω:

Πρῶτα γιὰ τὸν Κά μπο τῆς Κόνιτσας: Τὴ δημιουργία 500 περίπου γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων στὸν τύπο τῆς φάρμας, ὅπου ὁ κύριος σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη ζώων γιὰ πάχυνση. Ἡ δυναμικότητα τοῦ στόχου αὐτοῦ βρίσκεται στὸ γεγονὸς ὅτι σὲ παγκόσμια κλίμακα, οἱ ἀνάγκες σὲ κρέας πολλαπλασιάζονται ἐνῷ οἱ δυνατότητες τῆς καλύψεως τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν εἶναι περιορισμένες. Περνᾶμε μιὰ ἐποχὴ ὅπου οἱ τιμὲς τῶν βοδινῶν κυρίως κρεάτων διαρκῶς θ' ἀνεβαίνουν, ἐνῷ ἡ παραγωγὴ τους καὶ οἱ εἰσαγωγές τους θὰ εἶναι πολὺ περιωρισμένες. Ο κάμπος τῆς Κόνιτσας, καὶ ποτίζεται καὶ παχὺς εἶναι ὥστε ὁ στόχος αὐτὸς γὰ εἶναι ἐπιτεύξιμος. Ὑπολογίζω, πὼς ἀπὸ μιὰ τέτοια σωστὴ ἐκμετάλλευση τοῦ κάμπου, μόνο ἀπὸ τὴν ἐκποίηση τῶν παχυνομένων ζώων, θὰ μείνει στὴν Κόνιτσα ἔνα καθαρὸ κέρδος γύρω στὰ 50 ἑκατ. δρχ. (Σ.Σ. Οἱ ἀριθμοὶ εἰς τὰ ποσὰ ἀναφέρονται στὸ ἔτος 1967).

Δεύτερο γιὰ τὰ ήμιορεινὰ καὶ τὰ ώρεινὰ τῆς ἐπαρχίας:

Προτείνω, ὡς ἔνα βαθμὸ τὶς γεωργοκτηνοτροφικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ θάχουν σκοπὸ τὴν πάχυνση ζώων ἢ τὴ γαλακτοπαραγωγὴ, κι οἱ ὅποιες θὰ βασισθοῦν ὅχι τόσο στὴν παραγωγὴ τριφυλλιοῦ, ὅσο στὶς λεγόμενες καλλιεργημένες βοσκές. Καλλιεργημένες δὲ βοσκές ὅπως ἔγραψα εἶναι οἱ βοσκές ἐκεῖνες ποὺ μὲ λίγο λίπασμα ἔχουν τὴ δυνατότητα ν' ἀποδώσουν πενταπλάσιο, ἵσως καὶ δεκαπλάσιο χόρτο σὲ ὕψος καὶ σὲ ἀπόδοση, ὅπως δείχτηκε ἀπὸ σχετικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὴ Παναγούλα Δωρίδος. Σκεφθεῖτε λοιπὸν τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνει στὰ δροπέδια τοῦ Γράμμου ἢ τὶς ἄλλες ἀπέραντες βοσκές τῶν βουνῶν τῆς ἐπαρχίας μας, ὃν τὶς μετατρέπαμε σὲ καλλιεργημένες. Ἀκόμα βλέπω στὶς ἀσθεστολιθικὲς περιοχὲς τῆς

ἐπαρχίας μας, στὶς ἄγονες πλαγιές ποὺ ἔχουν ὑψόμετρο ἀπὸ 600 - 1700 μέτρα, καὶ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ, γιομάτες ἀγκάθια, θυμάρια καὶ ντρόσγες τὴν ἀνάπτυξη τῆς καλλιέργειας διαφόρων ἀρωματικῶν φυτῶν, (ὅπως εἶναι ἡ Λεβάντα). Κάθε στρέμμα λεβάντας, ποὺ δὲν χρειάζεται παρὰ μιὰ ἐλάχιστη περιποίηση κάθε χρόνο μπορεῖ ν' ἀφίσει στὸν καλλιεργητὴ ἀπὸ 1.000-5.000 δρχ. Τέλος ἔξω ἀπὸ διάφορους συνδυασμοὺς ποὺ μποροῦμε νάχουμε μὲ ἄλλους δευτερεύοντες ἀναπτυξιακούς στόχους, ὅπως ἰχθυοτροφία στὰ ποτάμια μας, ἔξόρυξη μαρμάρων, μελισσοκομία, βλέπω τὴν ἀνάπτυξη τῆς δασοπονίας. Τὸν ἔκσυγχρονισμὸ τῆς, σύμφωνα μὲ τὰ εὔρωπαϊκὰ πρότυπα. Ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ κάνω, ἡ ἀπόδοση τῆς ἐκμετάλλευσης τοῦ δασικοῦ συμπλέγματος Κονίτσης, μπορεῖ νὰ φτάσει ν' ἀφίνει γύρω στὰ 62.000.000 δραχμ. στὴν Ἀπαρχία μας. Κι αὐτὸς χωρὶς νὰ ὑπολογίσει κανένας α) πὼς εἶναι δυνατό, οἱ συνεταιρισμοὶ τῆς ἐπαρχίας μας καὶ οἱ Κονιτσιώτες, σὰν μέτοχοι μιᾶς ἐταιρίας ἐπεξεργασίας καὶ ἐμπορίου τοῦ ξύλου, θὰ ἔχουν ἔνα ἀντίστοιχο κέρδος ἀπὸ τὴν περαιτέρω ἐκμετάλλευση τοῦ ξύλου καὶ β) πὼς εἶναι δυνατὸς ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐσόδων μὲ τὴν συστηματικὴ ἀναδάσωση ἀπὸ ταχυαυξῆ δένδρα, ὅλων ἐκείνων τῶν περιοχῶν ποὺ σήμερα δὲν ἀποδίδουν τίποτα στὴν ἐπαρχία. Κατηφορικὰ χωράφια, ἄγονες πλαγιές, ποταμιές κλπ. Ἀπὸ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ γειτονικές μας χῶρες, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἐλλάδα τὴν ἴδια, ἔνα στρέμμα εἰδικῆς λεύκας, μπορεῖ ν' ἀφίσει γύρω στὶς 1.200.000 δρχ. στὰ 10 χρόνια, ποὺ σημαίνει 120.000 δρχ. τὸ χρόνο. Ἡ δυναμικότητα τοῦ στόχου αὐτοῦ ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅχι μόνο τῆς ταχύρρυθμης αὔξησής του, ἀλλὰ κυρίως στὶς ἀνάγκες τὶς διαρκῶς αὔξανόμενες ἀνάγκες τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ πολιτισμένου κόσμου σὲ ξύλο, ξύλο οἰκοδομικό, ἀλλὰ καὶ ξύλο ποὺ ἀπο-

τελεῖ τὴν πρώτη υλη μιᾶς σειρᾶς θιομηχανιῶν.

Τρίτο: Σὰν τρίτο στόχο ἀνάπτυξης τῆς ἐπαρχίας μας, βλέπω τὸν ὄρεινὸ τουρισμό. "Ενα τουρισμό, ποὺ μέχρι τώρα δὲν γνώρισε ἡ Ἑλλάδα.. Δηλαδὴ τὴν ἀνάπτυξη διλόκληρης τῆς περιοχῆς τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων, σὰν μιᾶς ζώνης τουριστικῆς μὲ ἐνδοχώρα δρεινὴ Κόνιτσα — Ζαγόρι — Μέτσοβο καὶ ἔξοδο τὴ θάλασσα τοῦ Ἰονίου, στὶς ἀκτὲς ἀπὸτὰ ἀλβανικὰ σύνορα μέχρι τὴν Πρέβεζα. Φυσικὰ δ τουρισμὸς αὐτὸς γιὰ τὴν Κόνιτσα, θέλει μιὰ κλιμάκωση. Θ' ἀρχίσουμε πρῶτα ἀπὸ τὴν Κόνιτσα πὴν πολιτεία, γιὰ νὰ προχωρήσουμε σιγά - σιγὰ πρὸς τὰ χωριά. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφτοῦμε ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ γίνεται μόνο σταδιακά. Μόνο ὅταν φτάσουν τουρίστες στὴν Κόνιτσα, θὰ σκεφτοῦν νὰ φτάσουν μέχρι τὴν Πυρσόγιανη ἢ τὸ Παλιοσέλι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάσουν τουρίστες στὴν Κόνιτσα, θὰ χρειασθῇ ἡ Κόνιτσα ν' ἀποκτήσῃ στοιχεῖα ἔλξης, δυναμικά. Σὰν ἔνα τέτοιο πρῶτο στοιχεῖο, ἔγῳ τουλάχιστον, προσωπικὰ θεωρῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ φράγμα στὸ Στόμιο τοῦ Ἀώου ποὺ μελετάει ἡ ΔΕΗ. Αὐτὸ θὰ δημιουργήσῃ μιὰ μοναδικὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα λίμνη, μὲ ὥραίους καταρράκτες, ποὺ θὰ φθάνη στὸ Βάθος μιᾶς καταπληκτικῆς χαράδρας μὲ πεῦκα, μὲ τὴν Γκαμήλα ἀπὸ πάνω, μὲ μιὰ πανίδα μοναδικὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα (ἀγριόγιδα, ζαρκάδια, ἀρκοῦδες κλπ.) πόλο γιὰ τοὺς κυνηγούς, καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο ποὺ θάθελε νὰ ξεκουρασθῇ. Βέβαια ἡ λίμνη αὐτὴ θέλει ξενοδοχεῖα - μοτέλ, κλπ., ἀλλὰ τὸ κυριώτερο θὰ μποροῦσε νὰ συνδυασθῇ μὲ τὸ τελεφερὶκ στὴ Γκαμήλα, ποὺ μελέτησε δ Ἐλθετὸς Σενχόλζτερ, γιὰ χειμερινὰ σπὸρ κλπ. Δὲν ἐπιμένω περισσότερο γιατὶ θάχα πολλὰ νὰ εἰπῶ γιὰ τὴν περαιτέρω κλιμάκωση σὲ Βάθος καὶ σὲ πλάτος τῶν ἀλλων τουριστικῶν στόχων ποὺ βλέπω στὴν ἐπαρχία μας, καὶ θὰ μποροῦσε αὐτὸ νὰ μᾶς φάῃ ὅλο τὸ Βράδυ, γιαυτὸ περνάω στὸν Τέταρτο στόχο μας, ποὺ εἶναι ἡ Βιοτεχνία στὴν ἐπαρχία μας.

Ἀπέραντες εἶναι οἱ δυνατότητες στὴν ἐπαρχία μας γιὰ τὴν ἀνάπτυξη μικρῶν θιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων. α) Αὐτῶν ποὺ θὰ δξιοποιήσουν τὶς πρῶτες υλες τῆς ἐπαρχίας μας, ξυλεία, μαλλιά, γάλα, μάρ-

μαρα, ἀρωματικὰ φυτὰ κλπ. β) Αὐτῶν ποὺ θὰ ἀποτελέσουν ἐπέκταση τῶν θιοτεχνιῶν ποὺ ἀναπτύσσονται στὶς γύρω περιοχές. Γουναράδικα ὅπως στὴν Καστοριά. Ἀσημούργια ὅπως στὰ Γιάννενα κλπ. γ) Αὐτῶν ποὺ θὰ παίρνουν παραγγελίες ἀπὸ μεγαλύτερες θιομηχανικὲς μονάδες γιὰ τὴν κατασκευὴ ἔξαρτημάτων εἰδικῶν κατασκευῶν κλπ. Οἱ θιοτεχνίες αὐτὲς μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν εἴτε μὲ τὸν τρόπο τῆς συγκεντρωμένης ἀπασχόλησης — στὸ χῶρο τοῦ ἐργοστασίου, εἴτε μὲ τὸν τρόπο τῆς ἀποκεντρωμένης ἀπασχόλησης ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ Κεντρικὸ Ἐργαστήρι, δίνει τὴ δουλειὰ μὲ τὸ κομμάτι, ύφαντὰ λ.χ. καὶ ξυλουργικά, στὰ σπίτια τῶν ἐργαζομένων. Κι ἔτσι μπορεῖ δ καθένας νὰ μένη στὸ χωριό του καὶ νὰ ἔξασφαλίζῃ ἔνα σίγουρο καὶ ύψηλὸ μεροκάματο.

Βέβαια ἡ ὅλη ιστορία τῆς θιοτεχνίας, στὴν Ἑλλάδα χρειάζεται ἔναν Κεντρικὸ θιογανισμό, ποὺ θὰ χρηματοδοτῇ, θὰ βρίσκη ἀγορές, θὰ δίνῃ τεχνικὴ βοήθεια, θ' ἀνοίγῃ πρατήρια, θὰ ἔξασφαλίζῃ διαφήμιση στὴν ἐπαρχιώτικη θιομηχανία, καὶ θὰ τὴν προσανατολίζῃ πρὸς τὰ ρεύματα καὶ τὶς μόδες, σὲ τρόπο ὕστε τὰ προϊόντα της νὰ διατίθενται χωρὶς πρόβλημα ἀμέσως. Ή σκέψη αὐτὴ τοῦ Κεντρικοῦ θιογανισμοῦ δὲν εἶναι πρωτότυπη. Υπάρχουν τέτοιοι δργανισμοὶ σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη. Κι ἡ θιοτεχνία ἔχει τὸ καλό, ὅτι δημιουργῆ ἀπασχολήσεις κύριες καὶ πρόσθετες στὸν ντόπιο πληθυσμό, σὲ τρόπο ὕστε θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ ἐργάζωνται σ' αὐτὲς ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν κι ἄλλες ἀγροτικὲς ἀπασχολήσεις, ἢ μέλη μιᾶς οἰκογένειας, ποὺ τὸ κύριό της εἰσόδημα προέρχεται ἀπὸ τὴν γεωργοκτηνοτροφία.

Τέλος: Περνάω στὸν πέμπτο στόχο, ποὺ ἀναφέρεται στὸν ἐκπολιτιστικὸ τομέα, τὸν δποῖο δμως θεωρῶ, βασικὸ γιὰ νὰ συγκρατήσουμε τὸν κόσμο στὰ χωριά μας ἢ στὴν ἐπαρχία μας. Πολλὰ πράγματα θὰ μποροῦσε νὰ προτείνῃ κανένας πάνω στὸ θέμα αὐτό. Τί θὰ πρέπει νὰ κάνῃ ἡ δημοσία ἐκπαίδευση. Τί ἡ ἔξωσχολικὴ ἀγωγή. Ποιό ρόλο θὰ παίξῃ τὸ ξαναζωντάνεμα τῆς παραδοσιακῆς μας αὐτοδιοίκησης. Τί θὰ μποροῦσαν νὰ προσφέρουν στὴν ἐπαρχία οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης σ' ἔνα κίνημα πνευματικῆς ἀποκέντρωσης. Τέλος τί θὰ γινό-

“Ενα εύτυχισμένο Πάσχα

Τῆς μαθήτριας ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ
ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Πλησιάζει τὸ Πάσχα. Ἡ "Αννα, μιὰ κοπέλλα δεκαπέντε ἔτῶν ποὺ πηγαίνει τρίτη Γυμνασίου καὶ μένει στὸ οἰκοτροφεῖο σπὴν πόλη ἐτοιμάζεται νὰ πάει στὸ χωριό της γιὰ νὰ περάσει αὐτὲς τὶς "Αγιες μέρες τοῦ Πάσχα μαζὶ μὲ τὴν ικαλή της τὴν γιαγιὰ καὶ τὸ ἀδελφάκι της.

Τὰ ὄνειρα αὐτῆς τῆς δεκαπεντάχρονης κοπέλλας εἶναι μεγάλα. Θέλει ὅταν θὰ μεγαλώσει νὰ γίνει γιατρὸς γιὰ νὰ προσφέρει ὅτι μπορεῖ στοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ τοὺς χαρίζει τὴν ύγεια τους.

Θὰ κάνει ὅτι μπορέσει θὰ ἀγωνιστεῖ πολὺ γιὰ νὰ πετύχει αὐτὸ τὸ ὄνειρό της. Θὰ κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατά, γιατὶ ἡ "Αννα στενοχωριέται ὅταν βλέπει τοὺς συναθρώπους της νὰ τυραννιοῦνται ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες καὶ προπαντὸς τὰ παιδιά.

Λυπάται πολὺ ὅταν βλέπει τὶς φτωχὲς μανάδες νὰ κλαίνε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβεάτι τῶν ἀρρωστῶν παιδιῶν τους.

Ἡ ὥρα ὅμως πλησίασε καὶ ἡ "Αννα μπαίνει στὸ λεωφορεῖο.

Ἐνῶ ταξιδεύει τὸ σῶμα της, ταξιδεύει καὶ τὸ μυαλό της.

Θυμάται τὸν μπαμπά της ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴ Γερμανία ἐλπίζοντας ὅτι θὰ γυρίσει φέρνοντας μαζὶ του πολλὰ λεφτά. "Ομως, συλλογίζεται ἡ "Αννα, θὰ ἥταν πιὸ ώραῖα νὰ ἥταν καὶ ἐκεῖνος κοντά μας καὶ ἃς μὴν εἶχαμε πολλὰ λεφτά. Βέβαια θὰ ζού-

ταν μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ προσπάθειες εἴτε κρατικὲς εἴτε προερχόμενες ἀπὸ τοπικὲς πρωτοβουλίες γιὰ τὴ δημιουργία λαογραφικῶν μουσείων δπου θὰ συγκετρωνόταν ὅλος ὁ παραδοσιακός μας πλοῦτος, γιὰ τὸ ξαναζωντάνεμα τῶν τοπικῶν γιορτῶν μας, γιὰ τὴ δημιουργία λεσχῶν Πολιτισμοῦ, γιὰ τὴν προσαρμογὴ τῆς παραδοσιακῆς μας λαϊκῆς τέχνης, στὶς σύγχρονες ἀνάγκες, στὰ προϊόντα τῆς Βιοτεχνίας μας, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς λεγόμενης Κοινοτικῆς 'Ιδέας.

(συνεχίζεται)

σαμε φτωχικὰ ἀλλὰ θὰ κάναμε λίγη ύπομονὴ καὶ κάτι θὰ γινόταν καὶ γιὰ μᾶς.

Ο πατέρας τῆς "Αννας εἶχε πολλὰ χρόνια ποὺ εἶχε πάει στὴ Γερμανία. Τότε αὐτὴ πήγαινε στὴ δευτέρα Δημοτικοῦ καὶ τὸ ἀδελφάκι της νήπια. "Εστειλε δυὸ τρία γράμματα καὶ λίγα χρήματα ἀλλὰ μετὰ τίποτα. Λὲς καὶ εἶχε ξεχάσει δτι πίσω τους ἀφησε δυὸ μικρὰ παιδιὰ ποὺ τὸν εἶχαν ἀνάγκη, μιὰ ἀπαρηγόρητη γυναίκα καὶ μιὰ γριὰ μάνα ποὺ τώρα στὰ γεράματά της ἥθελε λίγη ζεστασιά, λίγη χαρά, καὶ λίγη εύτυχία.

Οταν γύριζε κάποιος χωριανὸς ἀπὸ τὴ Γερμανία ἔτρεχε ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ τὸν ρωτοῦσε, μὰ ὅλοι τους ἀπαντοῦσαν πὼς δὲν τὸν εἶδαν.

Τότε ἔφευγαν μὲ θαριὰ τὴν καρδιά.

Ἡ στενοχώρια τους μέρα μὲ τὴ μέρα μεγάλωνε. Ο ζυγὸς τῆς μοναξιᾶς ἥταν θαρύς καὶ ἀσήκωτος.

Στὸ φτωχικὸ σπίτι τοῦ Κώστα Γεωργίου ἡ ἐλπίδα ἀρχισε νὰ σθήνει. Τὸ χαμόγελο χάθηκε ἀπὸ τὰ χείλη δλόκληρης τῆς οἰκογένειας, τώρα κυριαρχεῖ μόνο τὸ κλάμα καὶ ἡ δυστυχία...

Ομως ἔδω καὶ τέσσερα χρόνια ἔνας πρῶτος ξάδελφος τῆς Κυρά Λένης μητέρας τῶν παιδιῶν, τὴ θοήθησε καὶ πῆγε καὶ ἡ ἴδια στὴ Γερμανία. Τότε ἥταν ποὺ στὸ σπίτι ἀπλώθηκε μιὰ πυκνὴ δμίχλη ἀπὸ θλίψη καὶ στενοχώρια. Τὰ παιδιὰ τῆς ζητοῦσαν νὰ μείνει κοντά τους. Ἡ "Αννα σὰν μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν Ἀλέξη καταλάβαινε περισσότερο. Πήγε κοντά στὴ μητέρα της καὶ τῆς ἔλεγε: — Μαννούλα μεῖνε, μεῖνε κοντά μας, δὲν θέλουμε νὰ σὲ χάσουμε σὰν τὸν πατέρα. Σκέψου ἐμᾶς τὰ παιδιά σου, ποῦ θὰ μείνουμε χωρὶς τὴ ζεστασιὰ τῶν γονέων;

Ομως ἄδικα. Ἡ Κυρά Ελένη ἥταν ἀποφασισμένη. — Μὴ στενοχωριέστε τοὺς εἶπε, ύπομονὴ θὰ ξημερώσει ίσως καὶ γιὰ μᾶς μιὰ καλύτερη ήμέρα. Τοὺς ἀποχαιρέτησε ὅλους καὶ ἔφυγε δακρυσμένη.

Ο καιρός κυλούσε, μά τη μητέρα δὲν τοὺς ξεχνοῦσε. Τοὺς ἔστελνε συχνὰ λεφτά καὶ ἀκόμη πιὸ συχνὰ γράμματα, καὶ πάντα τοὺς ἔγραφε: «Νὰ μὴ στενοχωριέστε, γρήγορα θὰ γυρίσω κοντά σας».

Τὰ παιδιά ζοῦνε μὲ τὴν γιαγιά τους τὴν Ἀφροδίτη ποὺ εἶναι ἔξηνταπέντε, ἔθδομήντα χρονῶν. Ἐχουν τρεῖς κατσίκες, ἀγελάδα, καὶ ἓνα γαϊδουράκι.

Η "Αννα ἔχει μαζί της τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς μητέρας της ποὺ τῆς γράφει πῶς πρέπει νὰ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσει στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μὴν ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια βάσανα καὶ νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ χωρὶς πολλὲς σκοτοῦρες. «'Αννούλα μου τῆς γράφει, πρόσεχε παιδί μου ἀπὸ τὶς παγίδες τῆς ζωῆς. Τώρα ποὺ λείπω ἐγώ, ἐσύ νὰ εἶσαι μιὰ δεύτερη μαννούλα αὐτοῦ. Νὰ προσέχεις τὸν Ἀλέξη καὶ νὰ ξεκουράζετε ὅσο μπορεῖτε τὴν γιαγιά, κάνετε ὑπομονὴ καὶ δλα θὰ ἔλθουν ὅπως τὰ θέλουμε. Φέτος τὸ Πάσχα δὲν θὰ ἔλθω, κάνω οἰκονομίες γιὰ νὰ σοῦ στέλνω λεφτὰ νὰ πληρώνεις τὸ φροντιστήριο».

Η "Αννα σκέφτεται τὴν χαρὰ τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της — ποὺ τώρα εἶναι δώδεκα χρονῶν καὶ πηγαίνει ἔκτη Δημοτικοῦ —, δταν θὰ δοῦνε τὰ δῶρα καὶ τὰ ψώνια ποὺ τοὺς πηγαίνει. Γιὰ τὴν γιαγιὰ ἀγόρασε παντόφλες, ζακέττα καὶ ἓνα μαντήλι, καὶ στὸν Ἀλέξη ἓνα αὐτοκινητάκι, παπούτσια, μιὰ μπλούζα κι ἓνα βιβλίο μὲ ώραια παιδικὰ διηγήματα. Πήρε καὶ ψάρια γιὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις, φτάνει στὸ χωριό. Ἐκεῖ τὴν περίμεναν ἡ γιαγιὰ μὲ τὸν ἀδελφό της. Η χαρά τους μόλις τὴν εἶδανε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ἥταν ἀπερίγραπτη, τὴν ἀγκάλιαζαν τὴν φιλούσαν καὶ τὰ μάτια τους γέμισαν μὲ δάκρυα χαρᾶς. "Ετσι χαρούμενοι πήγαν στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ἡ "Αννα ἀνοίγει τὴν σακκούλα καὶ βγάζει τὰ ψώνια ποὺ ἔφερε, μόλις εἶδαν τὰ δῶρα ποὺ τοὺς πήρε χάρηκαν πάρα πολύ. Ο Ἀλέξης τότε λέει στὴν ἀδελφούλα του. — «'Αννούλα, εἶσαι ἡ πιὸ καλὴ ἀδελφούλα τοῦ κόσμου, ἔμεῖς σὲ ἀγαποῦμε πολὺ γιατὶ μᾶς δίνεις δλόκληρη τὴν ἀγάπη σου. Ομως καὶ ἐγὼ δταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ βγάλω λεφτὰ θὰ σοῦ ἀγοράσω χίλια δυὸ πράγματα». Η "Αννα ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε, καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά του.

Η γιαγιὰ τῆς ἔδωσε πολλὲς εύχες καὶ τῆς εἶπε:

— "Αννα εἶσαι ἓνα κομμάτι μάλαμα, ἔνας μικρὸς ἄγγελος.

— Δὲν εἶναι τίποτα γιαγιά, νά, σκέφτηκα, ὅτι Πάσχα ἔρχεται καὶ ἓνα μικρὸ δωράκι θὰ φέρει λίγη χαρά. "Ετσι αὐτὴ ἡ μέρα πέρασε εύχαριστα καὶ χαρούμενα.

Τὴν ἔπόμενη μέρα ἡ "Αννα πήρε τὸν Ἀλέξη καὶ πήγαν ἓναν περίπατο στὴν ἔξοχή. Κάθησαν κάπου νὰ ξεκουραστοῦν κάτω ἀπὸ ἓνα ἀνθισμένο δέντρο, καὶ τότε ὁ Ἀλέξης λέει στὴν "Αννα.

— 'Αννούλα θὰ γυρίσουν δι μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ πάλι κοντά μας;

— Καὶ βέβαια Ἀλέξη μου.

— Ο μπαμπᾶς δημως μᾶς ξέχασε· γιατί 'Αννούλα;

— Δὲν μᾶς ξέχασε Ἀλέξη, ἀλλὰ δι μπαμπᾶς δουλεύει πολύ, ἀλλὰ γρήγορα θὰ γυρίσει κοντά μας.

— Μακάρι 'Αννούλα, μακάρι.

— "Ελα δημως ἀς πάμε ἡ ὥρα πέρασε καὶ ἡ γιαγιὰ θὰ ἀνησυχεῖ.

Οι μέρες περνοῦν εύχαριστα καὶ αὐτὸ χάρις στὴν "Αννα, ποὺ μὲ τὰ γλυκά της λόγια τοὺς κάνει νὰ ξεχνοῦν τὸν πόνο τους.

Τὰ παιδιά βοηθοῦν τὴν γιαγιά. Ετοιμάζουν δλοι μαζὶ τὸ σπίτι. Η "Αννα μὲ τὸν Ἀλέξη, παίζουν μὲ τὰ κατσικάκια. Η γιαγιὰ κάθε μέρα εύχαριστεῖ τὸν Θεὸ «Σὲ εύχαριστῷ Παντοδύναμέ μου ποὺ μᾶς ἔδωσες αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἀν δὲν είχαμε καὶ τὴν "Αννα τί θὰ γινόμαστε;...».

Τὴν Μεγάλη Πέμπτη τὰ παιδιά κάνουν σχέδια γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ Ἐπιταφίου, ποὺ θὰ πᾶνε νὰ κόψουνε λουλούδια, καὶ ἀκόμη, μὲ τί εύλαβεια θὰ καθήσουν στὴν ἐκκλησία που θὰ ἀκούσουν τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια.

«"Αχ! νὰ ἥταν καὶ ἡ μαννούλα καὶ δι πατερούλης ἔδω τί καλὰ θὰ τὰ περνούσαμε καὶ ἔμεῖς ὅπως δλα τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ. Ομως ὑπομονὴ δι Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει ἔτσι, ἔλεγων καὶ ξανάλεγων τὰ παιδιά.

Η γιαγιὰ βάφει τὰ αύγὰ καὶ ἡ "Αννα τὴν βοηθάει ὅσο μπορεῖ. Δὲν ξεχνᾶ τὰ λόγια τῆς μητέρας της ὅτι: — Νὰ μὴ κουράζεται πολὺ ἡ γιαγιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούνε νὰ φωνάζει χαρούμενα δι Ἀλέξης:

νὰ φωνάζει χαρούμενα δὲ Ἀλέξης.

— Τί εἶναι Ἀλέξη, τί τρέχει;

— Τηλεγράφημα.

— Τηλεγράφημα;

— "Ελα" Αννα ἀνοιξέ το ἵσως νὰ εἶναι ἀπὸ τὴ μαμά σας λέει ἡ γιαγιά, ἀμέσως ἡ "Αννα τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ διαθάζει.

«Ἐρχόμαστε νὰ κάνουμε δλοι μαζὶ Πάσχα μὲ πολλὰ φιλιὰ ἡ μαμά σας καὶ δὲ μπαμπάς σας».

— Χριστούλη μου τί εὔτυχία εἶναι αὐτή!

Τότε δὲ ἔνας φιλοῦσε τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴ χαρά.

Ἡ γιαγιά σταυροκοπιέται, ἀνάθει τὸ καντήλι καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Μεγαλοδύναμο. Τὰ παιδιὰ κλαῖνε ἀπὸ χαρά. Ἡ "Αννα τοὺς λέει δὲ πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό.

Γονατιστοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἀρχισαν νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους.

«Σὲ εὐχαριστοῦμε Θεούλη μας ποὺ ἀκούσεις τὶς προσευχές μας. Σὲ εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔκανες αὐτὸ τὸ θαῦμα. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ πιστέψουμε στὴν ὑπέρτατη δύναμή σου;

Παναγία μας ἐσὺ ποὺ εἶσαι μητέρα δλόκληρου τοῦ κόσμου ξέρεις τί θὰ πεῖ ὁρφάνια καὶ δὲ μᾶς ἔγκατέλειψες, τώρα ποὺ θὰ γυρίσουν δὲ πατέρας καὶ ἡ μητέρα θὰ ἔρθουμε δλοι στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ σὲ εὐχαριστήσουμε καλύτερα».

Σὲ λίγο σηκωθήκανε καὶ τὰ παιδιὰ λένε στὴ γιαγιά: — Εἰδες γιαγιά, δὲ μπαμπάς δὲ μᾶς ξέχασε, μᾶς ἀγαπάει.

— Ναι παιδιά μου ἔνας πατέρας ποτὲ δὲν ξεχνάει, πάντα θυμάται τὰ καλά του παιδιά.

— Τί χαρὰ εἶναι αὐτὴ τὶ εὔτυχία θὰ γυρίσουν καὶ θὰ κάνουμε τὸ Πάσχα δλοι μαζὶ, τὶ ἄλλο καλύτερο;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ ἀκριβότερο Πασχαλινὸ δῶρο λέει ἡ "Αννα.

— Ελάτε παιδιά μου εἶπε ἡ γιαγιά, θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι, ποὺ σᾶς τὸ εἶχα κρύψει.

Πρὸ ήμερῶν εἶχα πάει στὸ κοντινὸ χωριὸ γιὰ νὰ δῶ μία ξαδέλφη μου ποὺ ήταν ἄρρωστη. Εἶχα ἀκούσει δὲ κάποιος εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Βέλγιο καὶ γνώριζε τὸν πατέρα σας, καὶ κατὰ σύμπτωση τὸν συνάντησα ἐκεῖ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ θεία; ρώτησε.

— Ἡ γιαγιά Ἄφροδίτη Γεωργίου ἀπάντησαν οἱ σπιτονοικοκυραῖοι.

— Μὴν εἶσαι ἡ μάνα τοῦ Κώστα Γεωργίου;

— Ναι παιδί μου, τὸν γνωρίζεις;

— Καὶ θέσαια τὸν ξέρω καλά, δουλεύαμε μαζί. Φάγαμε ψωμὶ καὶ ἀλάτι ποὺ λένε. Ζήσαμε πολὺ μαζὶ ἀλλὰ μετὰ τὸν ἔχασα. Ἅργοτερα ἀκουσα δὲ ζοῦσε μὲ μιὰ παλιογυναίκα». Κατόπι ποὺ λέτε παιδιά μου τὸν παρακάλεσα καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ σύσταση τοῦ πατέρα σας καὶ κάθησα, καὶ τοῦ ἔγραψα γράμμα.

— Καὶ τί τοῦ ἔγραφες γιαγιά;

— «Τοῦ ἔγραφα πὼς ἐμεῖς ἔδω ζοῦμε πολὺ φτωχικά. Τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἔναν πατέρα.

Ἡ Ἐλένη ἔφυγε γιὰ τὴ Γερμανία γιὰ νὰ δουλέψει, ἐνῶ ἂν καθόσουν ἐσὺ ἔδω θὰ κάναμε λίγη ύπομονὴ καὶ δλα θὰ πήγαιναν ὅπως τὸ θέλαμε ἐμεῖς.

Σοῦ στέλνω καὶ τὴ σύσταση τῆς Ἐλένης, πρέπει νὰ τὴ θρεῖς, σκέψου τὰ παιδιά σου ποὺ αὔριο θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ σὲ φτύσουν, ποὺ παράτησες τὴν γυναίκα σου καὶ ξοδεύεις τὰ λεφτά σου μιὰ μιὰ παλιογυναίκα». "Ετσι ποὺ λέτε παιδιά μου. Θὰ τὸν φώτισε δὲ Θεός καὶ θὰ μετάνοιωσε καὶ πήγε καὶ τὴ θρῆκε.

Ἡ ἀγωνία τους ὕρα μὲ τὴν ὕρα γίνεται μεγαλύτερη τὸ λεπτὸ τοὺς φαίνεται χρόνος.

Τὰ παιδιὰ τὴν Μεγάλη Παρασκευὴ πήγαν νὰ στολίσουν τὸν ἐπιτάφιο, ἥταν τόσο χαρούμενα ποὺ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς στερήσει τὴν χαρὰ αὐτή. Μόλις εἶδαν τὸ λεωφορεῖο ἔτρεξαν χαρούμενα. Μᾶς δὲ κόσμος θγῆκε, ἡ μητέρα καὶ δὲ πατέρας δὲν φαίνονται πουθενά. Τὰ δυὸ παιδιὰ κοιτάχτηκαν στὰ μάτια καὶ πῆραν στενοχωρημένα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Μόλις τὰ εἶδε ἡ γιαγιά κατάλαβε, τὰ πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ελάτε παιδιά μου μὴν κάνετε ἔτσι ἵσως νὰ ἔρθουν αὔριο.

— "Ισως λέει ἡ "Αννα δὲν ξέρουμε δημαρχο...

Τὸ Μεγάλο Σάββατο περίμεναν μὲ περισσότερη ἀγωνία τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ πολυπόθητοι γονεῖς δὲ φάνηκαν. "Αρχισαν νὰ ἀπελπίζονται. "Ολοι στὸ σπίτι καθόταν σιωπηλοὶ καὶ θλιμένοι.

·Ο καιρός κυλούσε, μα τί μητέρα δὲν τοὺς ξεχνοῦσε. Τοὺς ἔστελνε συχνὰ λεφτὰ καὶ ἀκόμη πιὸ συχνὰ γράμματα, καὶ πάντα τοὺς ἔγραφε: «Νὰ μὴ στενοχωριέστε, γρήγορα θὰ γυρίσω κοντά σας».

Τὰ παιδιά ζοῦνε μὲ τὴν γιαγιά τους τὴν Ἀφροδίτη ποὺ εἶναι ἔξηνταπέντε, ἔβδομήντα χρονῶν. Ἐχουν τρεῖς κατσίκες, ἀγελάδα, καὶ ἔνα γαϊδουράκι.

·Η "Αννα ἔχει μαζί της τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς μητέρας της ποὺ τῆς γράφει πὼς πρέπει νὰ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσει στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μὴν ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια βάσανα καὶ νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ χωρὶς πολλὲς σκοτοῦρες. «'Αννούλα μου τῆς γράφει, πρόσεχε παιδί μου ἀπὸ τὶς παγίδες τῆς ζωῆς. Τώρα ποὺ λείπω ἐγώ, ἐσύ νὰ εἶσαι μιὰ δεύτερη μαννούλα αὐτοῦ. Νὰ προσέχεις τὸν Ἀλέξη καὶ νὰ ξεκουράζετε ὅσο μπορεῖτε τὴν γιαγιά, κάνετε ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ ἔλθουν ὅπως τὰ θέλουμε. Φέτος τὸ Πάσχα δὲν θὰ ἔλθω, κάνω οἰκονομίες γιὰ νὰ σοῦ στέλνω λεφτὰ νὰ πληρώνεις τὸ φροντιστήριο».

·Η "Αννα σκέφτεται τὴ χαρὰ τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της — ποὺ τώρα εἶναι δώδεκα χρονῶν καὶ πηγαίνει ἔκτη Δημοτικοῦ —, ὅταν θὰ δοῦνε τὰ δῶρα καὶ τὰ ψώνια ποὺ τοὺς πηγαίνει. Γιὰ τὴ γιαγιὰ ἀγόρασε παντόφλες, ζακέττα καὶ ἔνα μαντήλι, καὶ στὸν Ἀλέξη ἔνα αὐτοκινητάκι, παπούτσια, μιὰ μπλούζα κι ἔνα βιβλίο μὲ ὡραῖα παιδικὰ διηγήματα. Πήρε καὶ ψάρια γιὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις, φτάνει στὸ χωριό. Ἐκεῖ τὴν περίμεναν ἡ γιαγιά μὲ τὸν ἀδελφό της. Η χαρά τους μόλις τὴν εἶδανε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ἥταν ἀπερίγραπτη, τὴν ἀγκάλιαζαν τὴν φιλοῦσαν καὶ τὰ μάτια τους γέμισαν μὲ δάκρυα χαρᾶς. "Ετσι χαρούμενοι πήγαν στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ἡ "Αννα ἀνοίγει τὴν σακκούλα καὶ βγάζει τὰ ψώνια ποὺ ἔφερε, μόλις εἶδαν τὰ δῶρα ποὺ τοὺς πήρε χάρηκαν πάρα πολύ. Ο Ἀλέξης τότε λέει στὴν ἀδελφούλα του. — «'Αννούλα, εἶσαι ἡ πιὸ καλὴ ἀδελφούλα τοῦ κόσμου, ἔμεῖς σὲ ἀγαποῦμε πολὺ γιατὶ μᾶς δίνεις δλόκληρη τὴν ἀγάπη σου. "Ομως καὶ ἐγὼ ὅταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ βγάλω λεφτὰ θὰ σοῦ ἀγοράσω χλιαρού δυὸ πράγματα». Η "Αννα ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε, καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά του.

·Η γιαγιά τῆς ἔδωσε πολλὲς εὔχες καὶ τῆς εἶπε:

— "Αννα εἶσαι ἔνα κομμάτι μάλαμα, ἔνας μικρὸς ἄγγελος.

— Δὲν εἶναι τίποτα γιαγιά, νά, σκέφτηκα, ὅτι Πάσχα ἔρχεται καὶ ἔνα μικρὸ δωράκι θὰ φέρει λίγη χαρά. "Ετσι αὐτὴ ἡ μέρα πέρασε εύχαριστα καὶ χαρούμενα.

Τὴν ἔπόμενη μέρα ἡ "Αννα πήρε τὸν Ἀλέξη καὶ πήγαν ἔναν περίπατο στὴν ἔξοχή. Κάθησαν κάπου νὰ ξεκουραστοῦν κάτω ἀπὸ ἔνα ἀνθισμένο δέντρο, καὶ τότε ὁ Ἀλέξης λέει στὴν "Αννα.

— 'Αννούλα θὰ γυρίσουν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά πάλι κοντά μας;

— Καὶ βέβαια Ἀλέξη μου.

— 'Ο μπαμπᾶς ὅμως μᾶς ξέχασε· γιατί 'Αννούλα;

— Δὲν μᾶς ξέχασε Ἀλέξη, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς δουλεύει πολύ, ἀλλὰ γρήγορα θὰ γυρίσει κοντά μας.

— Μακάρι 'Αννούλα, μακάρι.

— "Ελα ὅμως ἀς πᾶμε ἡ ὥρα πέρασε καὶ ἡ γιαγιά θὰ ἀνησυχεῖ.

Οἱ μέρες περνοῦν εύχαριστα καὶ αὐτὸς χάρις στὴν "Αννα, ποὺ μὲ τὰ γλυκά της λόγια τοὺς κάνει νὰ ξεχνοῦν τὸν πόνο τους.

Τὰ παιδιά βοηθοῦν τὴ γιαγιά. Ἐτοιμάζουν ὅλοι μαζὶ τὸ σπίτι. Η "Αννα μὲ τὸν Ἀλέξη, παίζουν μὲ τὰ κατσικάκια. Η γιαγιά κάθε μέρα εύχαριστεῖ τὸν Θεό «Σὲ εύχαριστῷ Παντοδύναμέ μου ποὺ μᾶς ἔδωσες αὐτὸ τὸ κορίτσι, ὃν δὲν εῖχαμε καὶ τὴν "Αννα τί θὰ γινόμαστε;...».

Τὴν Μεγάλη Πέμπτη τὰ παιδιά κάνουν σχέδια γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ Ἐπιταφίου, ποὺ θὰ πᾶνε νὰ κόψουνε λουλούδια, καὶ ἀκόμη, μὲ τί εύλαβεια θὰ καθήσουν στὴν ἐκκλησία που θὰ ἀκούσουνε τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια.

«"Αχ! νὰ ἥταν καὶ ἡ μαννούλα καὶ ὁ πατερούλης ἔδω τί καλὰ θὰ τὰ περνούσαμε καὶ ἔμεῖς ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ. "Ομως ὑπομονὴ ὁ Θεός δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει ἔτσι, ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν τὰ παιδιά.

·Η γιαγιά βάφει τὰ αὐγὰ καὶ ἡ "Αννα τὴ βοηθάει ὅσο μπορεῖ. Δὲν ξεχνᾶ τὰ λόγια τῆς μητέρας της ὅτι: — Νὰ μὴ κουράζεται πολὺ ἡ γιαγιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούνε νὰ φωνάζει χαρούμενα ὁ Ἀλέξης:

νὰ φωνάζει χαρούμενα δὲ Ἀλέξης.

— Τί εἶναι Ἀλέξη, τί τρέχει;

— Τηλεγράφημα.

— Τηλεγράφημα;

— "Ελα" Αννα ἀνοιξέ το ἵσως νὰ εἶναι ἀπὸ τὴ μαμά σας λέει ἡ γιαγιά, ὀμέσως ἡ "Αννα τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ διαθάζει.

«Ἐρχόμαστε νὰ κάνουμε ὅλοι μαζὶ Πάσχα μὲ πολλὰ φιλιὰ ἡ μαμά σας καὶ ὁ μπαμπάς σας».

— Χριστούλη μου τί εὐτυχία εἶναι αὐτή!

Τότε δὲ ἔνας φιλοῦσε τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴ χαρά.

"Η γιαγιά σταυροκοπιέται, ἀνάθει τὸ καντήλι καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Μεγαλοδύναμο. Τὰ παιδιὰ κλαίνε ἀπὸ χαρά. "Η "Αννα τοὺς λέει δὲ πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό.

Γονατιστοὶ καὶ οἱ τρεῖς ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους.

«Σὲ εὐχαριστοῦμε Θεούλη μας ποὺ ἀκουσες τὶς προσευχές μας. Σὲ εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔκανες αὐτὸ τὸ θαῦμα. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ πιστέψουμε στὴν ὑπέρτατη δύναμή σου;

Παναγία μας ἐσὺ ποὺ εἶσαι μητέρα δλόκληρου τοῦ κόσμου ξέρεις τί θὰ πεῖ ὁρφάνια καὶ δὲ μᾶς ἔγκατέλειψες, τώρα ποὺ θὰ γυρίσουν δὲ πατέρας καὶ ἡ μητέρα θὰ ἔρθουμε ὅλοι στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ σὲ εὐχαριστήσουμε καλύτερα».

Σὲ λίγο σηκωθήκανε καὶ τὰ παιδιὰ λένε στὴ γιαγιά: — Εἰδες γιαγιά, δὲ μπαμπᾶς δὲ μᾶς ξέχασε, μᾶς ἀγαπάει.

— Ναὶ παιδιά μου ἔνας πατέρας ποτὲ δὲν εχνάει, πάντα θυμάται τὰ καλά του παιδιά.

— Τί χαρὰ εἶναι αὐτὴ τὶ εὐτυχία θὰ γυρίσουν καὶ θὰ κάνουμε τὸ Πάσχα ὅλοι μαζὶ, τί ἄλλο καλύτερο;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο καὶ ἀκριβότερο Πασχαλινὸ δῶρο λέει ἡ "Αννα.

— Ἐλάτε παιδιά μου εἶπε ἡ γιαγιά, θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι, ποὺ σᾶς τὸ εἶχα κρύψει.

Πρὸ ἡμερῶν εἶχα πάει στὸ κοντινὸ χωριὸ γιὰ νὰ δῶ μία ξαδέλφη μου ποὺ ἦταν ἄρρωστη. Εἶχα ἀκούσει δὲ κάποιος εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Βέλγιο καὶ γνώριζε τὸν πατέρα σας, καὶ κατὰ σύμπτωση τὸν συνάντησα ἐκεῖ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ θεία; ρώτησε.

— "Η γιαγιά Ἀφροδίτη Γεωργίου ἀπάντησαν οἱ σπιτονοικοκυραῖοι.

— Μὴν εἶσαι ἡ μάνα τοῦ Κώστα Γεωργίου;

— Ναὶ παιδί μου, τὸν γνωρίζεις;

— Καὶ θέσαια τὸν ξέρω καλά, δουλεύαμε μαζί. Φάγαμε ψωμὶ καὶ ἀλάτι ποὺ λένε. Ζήσαμε πολὺ μαζὶ ἀλλὰ μετὰ τὸν ἔχασα. Ἀργότερα ἀκουσα δὲ ζοῦσε μὲ μιὰ παλιογυναίκα». Κατόπι ποὺ λέτε παιδιά μου τὸν παρακάλεσα καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ σύσταση τοῦ πατέρα σας καὶ κάθησα, καὶ τοῦ ἔγραψα γράμμα.

— Καὶ τί τοῦ ἔγραφες γιαγιά;

— «Τοῦ ἔγραφα πὼς ἐμεῖς ἔδω ζοῦμε πολὺ φτωχικά. Τὰ παιδιά ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἔναν πατέρα.

— "Η Ἐλένη ἔφυγε γιὰ τὴ Γερμανία γιὰ νὰ δουλέψει, ἐνῶ ἀν καθόσουν ἐσὺ ἔδω θὰ κάναμε λίγη ύπομονὴ καὶ δλα θὰ πήγαιναν ὅπως τὸ θέλαμε ἐμεῖς.

Σοῦ στέλνω καὶ τὴ σύσταση τῆς Ἐλένης, πρέπει νὰ τὴ θρεῖς, σκέψου τὰ παιδιά σου ποὺ αὔριο θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ σὲ φτύσουν, ποὺ παράτησες τὴν γυναίκα σου καὶ ξοδεύεις τὰ λεφτά σου μιὰ μιὰ παλιογυναίκα». "Ετσι ποὺ λέτε παιδιά μου. Θὰ τὸν φώτισε ὁ Θεὸς καὶ θὰ μετάνοιωσε καὶ πῆγε καὶ τὴ θρῆκε.

— Η ἀγωνία τους ὥρα μὲ τὴν ὥρα γίνεται μεγαλύτερη τὸ λεπτὸ τοὺς φαίνεται χρόνος.

Τὰ παιδιὰ τὴν Μεγάλη Παρασκευὴ πήγαν νὰ στολίσουν τὸν ἐπιτάφιο, ἥταν τόσο χαρούμενα ποὺ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς στερήσει τὴν χαρὰ αὐτῇ. Μόλις εἶδαν τὸ λεωφορεῖο ἔτρεξαν χαρούμενα. Μᾶς δὲ κόσμος θγῆκε, η μητέρα καὶ ὁ πατέρας δὲν φαίνονται πουθενά. Τὰ δυὸ παιδιὰ κοιτάχτηκαν στὰ μάτια καὶ πῆραν στενοχωρημένα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Μόλις τὰ εἶδε ἡ γιαγιά κατάλαβε, τὰ πλησίασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐλάτε παιδιά μου μὴν κάνετε ἔτσι ἵσως νὰ ἔρθουν αὔριο.

— "Ισως λέει ἡ "Αννα δὲν ξέρουμε δυμας...

Τὸ Μεγάλο Σάββατο περίμεναν μὲ περισσότερη ἀγωνία τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ πολυπόθητοι γονεῖς δὲ φάνηκαν. "Αρχισαν νὰ διελπίζονται. "Ολοι στὸ σπίτι καθόταν σιωπηλοὶ καὶ θλιμένοι.

Από τὰ ἀπομνημονευματά μου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΚΟΥΤΟΥ

Στις 7 Ιανουαρίου 1949 ἀνοιξα ἔνα μικρὸ μαγαζὶ στὰ Παλιχείματα, κοντὰ στὴ γέφυρα Λασκαρίδου, μὲ συνεταῖρο μου τὸν Β. Ξάνθο, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας μᾶς ἐπίστωνε μὲ 700 δρχ. ἀπὸ τὴν Κόνιτσα. "Επαθα πολλὲς περιπέτειες μὲ αὐτὴν τὴν δουλειὰ ἔκει στὸ δημόσιο δρόμο ποὺ κυκλοφοροῦσε ὁ στρατὸς συνεχῶς. Οἱ ἀντάρτες μᾶς ἔρριχναν ὅλμους ἀπὸ τὸν Πύργο Στράτιων τοὺς πολλὲς φορές. Δυὸ φορὲς ὁ στρατὸς μὲ πῆρε ὅδηγὸ γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις του.

Τὴν πρώτη φορὰ μὲ ἔκλεισαν ἀπὸ τὸ δράδυ στὸ ἀμπρὶ νὰ μὴν τοὺς ἔσεψύγω καὶ τὸ πρωτὶ μου ἔδωκαν διαταγὴ νὰ προχωρήσω ὅδηγὸς στὰ τάγμα μὲ κατεύθυνσιν πρὸς Μπουλιάνα - Γύφτισσα, καὶ προχωρήσαμε πρῶτος ἐγώ, δεύτερος ὁ γαρκοσυλλέκτης, τρίτος ὁ ἀσυρματιστὴς, τέταρτος ὁ λοχαγὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ λόχος καὶ ἔπειτα ὁ ἄλλος λόχος μὲ τὰ μεταγωγικά.

"Οναν φθάσαμε στὸ λάκκο «στὰ Κριθάρια», μὲ σταματοῦν καὶ μου λέγουν οἱ ἀξιωματικοί: «Ποῦ μᾶς πᾶς ἔδω στὴ χα-

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ μᾶς γέλασαν, λέει ἡ γιαγιά, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. "Αχ! ἔρμη ξενιτειά. Στὸ χωριὸ διαδόθηκε ἀπὸ τὸν τηλεγραφητὴ μήπως τὸ τηλεγράφημα τὸ ἔκανε κανένας παλαιάνθρωπος γιὰ νὰ παίξει μὲ τὸν πόνο τους, δλοι οἱ χωριανοὶ σχολίαζαν τὸ γεγονός. Στὸ σπίτι ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦταν σὲ ἀγωνία μήπως θὰ ἔρθουν αὔριο; μήπως τὸ μετάνοιωσαν; μήπως μᾶς εἴπαν ψέματα; ἔλεγε ἡ γιαγιά ἀλλὰ λέγονται τέτοια ψέματα ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν δλοι τους.

"Εξαφνα κατάπτο δειλινό, φθάνει στὸ χωριὸ μιὰ δλοκαίνουργια κούρσα. "Ολοι οἱ χωριανοὶ βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ δοῦν ποιός ἔρχεται. Βγῆκαν καὶ τὰ παιδιά μαζὶ μὲ τὴ γιαγιά.

— Τρέξτε τρέξτε! φωνάζει ὁ Ἀλέξης ποὺ προπορευόταν, ὁ μπαμπάς καὶ ἡ μαμά, ἐλάτε γρήγορα.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἥρθαν μὲ κούρσα εἴπε ἡ "Αννα.

— "Ας πᾶμε λέει ἡ γιαγιά ἀς μὴ καθυστεροῦμε.

ράδρα ρὲ παλιο...» καὶ κάποιος Λέκκας ἀνθυπασπιστὴς βορειοηπειρώτης ἔβγαλε τὸ πιστόλι γὰ μὲ σκοτώση ἀλλὰ δὲν τὸν ἔφεσαν οἱ ἄλλοι.

Τράδα, μου λέγουν, γιὰ τὸν Πωγωνίσκο. Τοὺς λέγω δὲν γνωρίζω τὴν τοπιθεσία αὐτή. Μου ἀποντοῦν τράδα γιὰ τὸν "Αγιο Δημήτριο καὶ ἔτσι φθάσαμε στὸν Ἀϊ-Δημήτρη, ὅπου ἦταν τὰ μεταγωγικὰ τοῦ Τάγματος.

Ἐκεῖ μου λέγει ὁ ταγματάρχης θὰ ἀνέβης μπροστὰ γιὰ τὸ ὑψωμα Γκριάμπα. Τοῦ λέγω δὲν γνωρίζω τὸν δρόμο. Μου ἀπαντᾷ ἐπάνω ἔκει στὸ χωράφι θὰ πηγαίνωμε καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ δρῆς τὸ δρόμο. Ἄλλου εὔρισκα τὸ δρόμο, ἀλλοῦ τὸν ἔχανα καὶ περπατοῦσα φυλαχτικὰ νὰ μὴν πατήσω κακιμάνια γάρκη.

"Οταν φθάσαμε στὴ Γκριάμπα, μὲ διατάσσουν νὰ σταθῶ πίσω, ἐνῷ οἱ στρατιῶτες ἀκροσολίζονται. Σὲ λίγο εἴδαμε πρόσινες φωτοβολίδες στὸ ὑψωμα Γύφτισσα καὶ προχωρήσαμε ἀφοῦ καὶ φθάσαμε σ' αὐτό, ὅπου ἐνώθηκαν ὅλα τὰ τάγματα τοῦ Κερα-

— Ή μαμὰ καὶ ὁ μπαμπάς ποὺ εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἔσφιγγαν στὴν ἀγκαλιά τους τὸν Ἀλέξη.

— Μαννούλα μας, πατερούλη μας ἥρθατε ἐπιτέλους! δὲν εἶναι ὅνειρο. Τόσα χρόνια περιμέναμε ἐτούτη τὴ στιγμὴ καὶ νὰ ποὺ ἔφθασε. "Η γιαγιά τοὺς ἀγκαλιάζει τοὺς φιλάει. "Ετσι ξεκίνησαν δλοι μαζὶ χαρούμενοι γιὰ τὸ σπίτι. "Ολοι οἱ χωριανοὶ χάρηκαν γιὰ τὸν ἔρχομό τους, καὶ ἔλεγαν: πᾶμε νὰ τοὺς ποῦμε τὸ καλῶς δρίσατε. Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν τοὺς ἔφεραν πολλὰ δῶρα. Τὴ νύχτα πῆγαν δλοι μαζὶ στὴν ἐκκλησία καὶ ἀκουσαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Τὰ παιδιά ἦταν χαρούμενα δὲν ξέχασαν δμως νὰ εὐχαριστήσουν καὶ τὸν Θεό: «Σὲ εὐχαριστοῦμε Θεέ μας ποὺ μᾶς ἀξιώσεις νὰ γιορτάσουμε δλοι μαζὶ τὴν θεία Ἀνάστασή σου. Σὲ εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔκανες νὰ ξεχάσουμε τὴ λύπη μας καὶ νὰ γευτοῦμε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

— Τὸ Πάσχα αὐτὸ θὰ τὸ θυμάμαι πάντα, λέει ἡ "Αννα, γιατὶ ἦταν τὸ πιὸ εύτυχισμένο Πάσχα τῆς ζωῆς μας.

σόδου, τῆς Καστάνιανης και τὸ ἴδικό μας. Νησικοὶ και διψασμένοι και ἀτσίγαροι, λυώναμε χιόνι γιὰ νὰ ξεδιψάσωμε. Μὲ διατάσσουν νὰ φύγω, ἀλλὰ φοβόμουν νὰ γυρίσω φύγος μου, γιατὶ θήτω παντοῦ ἀντάρτες και στρατιώτες μεμονωμένοι και ἔτσι ὑποκλούθησα τὰ τάγματα.

Ξεκινήσαμε διασίλεμα ἡλίου και φθάσαμε νύχτα περινῶντας σὴν Ντούπιστα στὸν Ἀϊ-Λιᾶ Λαγκάδας. Ἐκεῖ ξημερώσαμε γηστικοὶ και διψασμένοι. Τὸ πρωΐ μᾶς ἔδωκε λίγο τσάϊ ἔνας ἄλλος λόχος και προχωρήσαμε τὸ ποτάμι - ποτάμι και περνῶντας τὸ 14 φορὲς φθάσαμε στὸν Μῆλο Πυρσόγιαννης.

Ἐκεῖ θήτων φυλάκιο και ζήτησα ἀπὸ τὸ λοχία ἀδεια νὰ πηγαίνω στὴ γέφυρα Λασκαρίδου. Ὁταν ἔφθασα σ' αὐτήν, ἔνας λοχαγὸς δὲν ἀφηγε κανέναν και ὑπεδείχνυε τὲ ὅλους νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν ποταμιά, τοὺς δὲ πολίτες τοὺς ἔβαζε στὰ τζέημις και τοὺς ἔσπειλνε στὴν Κόγυτσα.

Κάποτε μ' ἀφηγε και μένα νὰ περάσω και πῆγα στὸ μαγαζί. Ὁ Βασίλης εἶχε φύγει και τὰ κλειδιά τὰ παρέδωκε σὲ ἔνα νοσοκόμο. Ἡπαν ἐκεῖ και ἡ γυναικα μου και ἡ Π. Δερμιτζάκη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀργυριανοὶ δὲν μάτην διεμαρτυρώμεθα, ἐνῶ ὁ ταξίαρχος εἶχε τὸ τηλέφωνο στὸ αὐτὶ και δὲν τολμοῦσε κανένας νὰ τὸν διακόψῃ. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ώρες τοῦ εἶπε ἡ ΕΣΑ ὅτι οἱ κρατούμενοι πολῖτες εἶναι ἀνθρωποι τοῦ ιναγκαζιοῦ και μᾶς ἀπέλυσαν. Αρπάξαμε τὰ κυριώτερα πράγματα ἀπὸ τὸ μαγαζί, τὰ φοριτώταμε στὰ ζῶα και φύγαμε γιὰ τὸ γωριό.

Ἐκεῖ ἦλθε ὁ Ἀπ. Ξάνθος στὸ σπίτι μου και μου ἔδωκε τὶς 4.000 δρχ. που εἶχα δώσει στὸ γυιό του Βασίλη ὅταν μὲ πῆραν γιὰ ὁδηγὸ. Θὰ πηγαίνω νὰ κλαδέψω τὸ ἀμπέλι, μου λέγει, γιατὶ ἡ μπάμπω - Μάρθα αὔριο ἔχει σκοπὸ νὰ πηγαίνη και φοράμε νὰ μὴν κρούξῃ. Τοῦ συνέστησα νὰ μὴν πηγαίνη, γιατὶ ἡ κατάσταση εἶναι ἐπικίνδυνη. Ἐμαθε ὅμως πώς πῆγε και δ. Β. Γιούσιος και δ. Γ. Τζιμινάδης στοὺς

Φράξους και πῆγε και αὐτός. Τὸ στρατιωτικὸ φυλάκιο ὅμως στὸν Ἀϊ-Νικόλα τὸν ἔξελαθε γιὰ μποπτον και πυροβόλησε και τὸν πραυμάτισε. Οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν και ἔφυγαν κρυφὰ στὸ χωριό, ὅπου εἶπαν ὅτι ὁ Ἀπ. Ξάνθος εἶναι πραυματισμένος και πῆγαν μερικὲς γυναῖκες και τὸν ἔφεραν. "Οταν μου ἔδειξαν τὸ τραῦμα του, τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶναι σοδιαρό, δὲν και ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θήτων μεγάλο και ἀμέσως τὸν πῆγαν μὲ φορεῖσα στὴν Κόγυτσα, ὅπου πέθανε μετὰ 14 ἡμέρες.

Τὴ δεύτερη φορὰ μὲ πῆραν ὁδηγὸ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ και φθάσαμε στὸ δρόμο που γρίζει γιὰ τὴν Καστάνιανη. Ἐκεῖ μᾶς πυροβολοῦσαν συνεχῶς οἱ ἀντάρτες και ὅλος ὁ λόχος ἐκαλύφθηκε στὴν ὅχθη του ποταμοῦ. Ἐγὼ ἔμεινα στὴ μέση του δρόμου πρηγγιδόν, ἐνῷ οἱ σφαῖρες σφύριζαν συνεχῶς ἀπάνω ἀπ' τὸ πεζάλι μου, σιγά - σιγά δὲ μετακινήθηκα και ἐγὼ στὴν ὅχθη.

Σὲ λίγο διατάσσει ὁ λοχαγὸς νὰ ξεκινήσωμε ἔνας - ἔνας ἀρσιά. Ἐσύ, μου λέγει, φύγε διότι μαυρίζεις και δίδεις στόχο. Ξεκίνησα και ἔφθασα στὴ γέφυρα Σπράτσιανης. Ἐκεῖ δρῆκα τὸν ταγματάρχη Τσιακίρη μὲ 3 - 4 ἀξιωματικοὺς και μὲ κράτησε. Διατάσσει τοὺς δύο λόχους που ἔπαιρναν συστίτιο νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως τρώγοντας στὸ δρόμο και τοὺς ὅπριζε. Προχώρησε τὸ τάγμα μέχρι τὸ δρόμο Καστάνιανης, ὅπου τὸ μέρος ἔβαζετο ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες. Τὰ πυροβόλα τοῦ στρατοῦ ἀρχισαν νὰ ἀνταποδίδουν και ἔνας - ἔνας στρατιώτης πέρασαν ἀπὸ κάτι ἀνηφοριές στὸ παραπόνω ἀπυρόβλητο μέρος. Τελευταῖοι περάσαμε και ἔμειναν. Διαμαρτυρόμουν συνεχῶς στὸν ταγματάρχη ὃτι εἶμαι γηστικὸς και δὲν ἥμπιστρο νὰ βαδίσω. Δὲν ἔχομε φωτιμή, μου λέγει.

Στὸν Ἀϊ-Πιάνη τῆς Καστάνιανης που φθάσαμε θήτω τὸ ἐπιτελεῖο τῆς ταξίαρνίας, τὸ ὅποιο διέλυσαν οἱ ἀντάρτες στὴν Πυρσόγιανη. Τὰ ἀεροπλάνα πολυβολούσαν παντοῦ. Ἀναγκάσθηκα και ξάπλωσα κάπου μὲ τὸ κεφάλι στὸν ακτήφορο. "Εργούνται δύο ἀξιωματικοὶ και μου λέγουν νὰ τοὺς ὁδηγήσω στὸν Ἀγ. Χριστόφορο, ἀλλὰ τοὺς λέγω οὕτε τὸν Ἀγιο Χριστόφορο ξέρω οὕτε τὸ δρόμο και ἀνακατεύθηκα μὲ μεσικοὺς δραδικούροις και πραυματίες και γύρισα στὴ γέφυρα Λασκαρίδου στὸ μαγαζί.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ - ΕΚΕΨΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Σύσσωμο τὸ ἔθνος μας γιορτάζει καὶ φέτος μὲ συγκίνηση, ἐνθουσιασμὸν καὶ περηφάνεια τὴν μεγάλη ἐπέτειο τῆς ἔθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας. Μαζὶ μὲ σὸν τὴν Ἑλλάδα οἱ καμπάνες τῶν χωριῶν μας θὰ σημάνουν χαρμόσυνο συναγερμό, οἱ γαλανόλευκες θὰ ξεδιπλωθοῦν στὸ μυρωμένο ἀέρα τῆς "Ἀνοιξης, οἱ ψυχὲς τοῦ τόπου μας θὰ σταθοῦν σὲ ἀνάταση.

Οἱ Βορειότερες περιοχὲς τῆς Ἡπείρου καὶ μαζὶ τους ἡ ἐπαρχία μας, καθὼς τὴν ἐποχὴν ἐκείνη τοῦ πανελλήνιου ξεσηκωμοῦ, πάλευαν ἐπάνω τους τὰ δυὸ μεγάλα θεριά, ὁ Ἀλῆ πασσᾶς καὶ ὁ Χουρσίτ καὶ τὶς εἶχαν πλημμυρίσει μὲ ἀμέτρητα τουρτιὰ στίφη, δὲν μπόρεσαν νὰ συμπαραταχτοῦν στοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνες μὲ τὴν Ρεύμελη καὶ τὸ Μοριά.

"Ομως, ἀς μὴ τὸ λησμονοῦμε, ὁ Ἡπειρωτικὸς διαφωτισμὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς κύριους συντελεστὲς τῆς ἰδεολογικῆς προετοιμασίας τῆς ἐπανάστασης τοῦ 1821, Ἡπειρῶτες ἦταν οἱ Ἰδρυτὲς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας Σκουφᾶς καὶ Τσακάλωφ, καὶ οἱ Σουλιῶτες, που κατέβηκαν στὴ μαχόμενη Ἑλλάδα, ἀποτέλεσαν τὸ ἀλύγιστο ξίφος τοῦ ἀγωνιζόμενου λαοῦ.

Τὰ μεγάλα ἴδανινὰ τῆς ἔθνικῆς μας ἐπανάστασης τοῦ 1821, τὰ ἴδανινὰ τῆς Ἑλευθερίας καὶ Ἀνεξαρτησίας γεμίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ Τόπου μας ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη κι ὡς σήμερα.

Είναι τὰ ἴδανινὰ αὐτὰ που δημιούργησαν στὰ μέρη μας τὸ ἔπος τοῦ 1940 καὶ που ἔκαναν, στὴν περίοδο τῆς Γερμανο-ιταλικῆς κατοχῆς, τὰ Յουνά τῆς Κόνιτσας τοῦ Ζαγοριοῦ καὶ τοῦ Πωγωνίου, τῶν Τζουμέρκων καὶ τοῦ Σουλίου. Κάστρα ὅμυνας καὶ ἔξορμησης ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων γιὰ τὴν ἀπλευθέρωση τῆς Ἑλλάδας.

Ο μεγαλόπρεπος γιορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου ἀποτελεῖ διακήρυξη ὅτι τὸ μεγάλο 21 ζεῖ αἰώνια στὴν ψυχὴ μας, φάρος καὶ ὁδηγός μας στὸ δρόμο τοῦ ἔθνικοῦ καθήκοντος.

Η ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

Τὴν Κυριακὴν 16 Μαρτίου ἔγινε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ξενοδοχείου «ΧΟΛΝΤΑΙΗ» ἡ γενικὴ συνέλευση τῆς Πανηπειρωτικῆς Συνομοσπονδίας, ἡ ἔκθεση δράσης τῆς παλαιᾶς διοίκησης καὶ ἡ ἐκλογὴ νέας.

Γιὰ πρώτη φορὰ πῆρε μέρος τόσο μεγάλος ἀριθμὸς 800 περίπου ἀντιπρόσωποι τῶν Ἡπειρωτικῶν σωματείων, συνδέσμων καὶ ἀδελφοτήτων. Οἱ ἀδελφότητες τῆς ἐπαρχίας μας ἀντιπροσωπεύτηκαν ἐπίσης ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν τους.

Μετὰ ἀπὸ τὴν "Ἐκθεση δράσης τοῦ προέδρου κ. Κ. Νάση καὶ μελῶν τῆς ἀπερχόμενης διοίκησης πῆραν τὸ λόγο πολλοὶ ἀντιπρόσωποι, ἔγινε κριτικὴ τοῦ ἔργου τῆς διοίκησης καὶ ἐκτέθηκαν τὰ προβλήματα στὰ ὅποια πρέπει νὰ κατευθυνθεῖ ἡ δραστηριότητα τῆς νέας διοίκησης.

Οἱ ἐκλογὲς ποὺ ἐπακολούθησαν ἀνέδειξαν γιὰ τὴ νέα διοίκηση τῆς Πανηπειρωτικῆς Συνομοσπονδίας τούς: 1) Κώσταν Νάσην, Ἐπιχειρηματίαν, 2) Γιώργον Κέμον, Δικηγόρον, 3) Γιώργον Μακάτην, Ἐκπαίδευτικόν, 4) Δημήτρην Μάνον, Δικηγόρον, 5) Γιώργον Σωτηρόπουλον, Δικηγόρον, 6) Γιώργον Τζήμαν, συνδικαλιστήν, 7) Ἀντώνιον Φούσαν, Δικηγόρον, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ Νομὸ Ιωαννίνων, 8) Σπύρου Μαλάμην, Δικηγόρον, 9) Ζῆκον Ντίνου, Δικηγόρον, 10) Μαργαρίτην Στεργίου, Λογιστήν, 11) Μηνᾶν Στράτην, Ζωγράφον, 12) Βασίλην Τσοπόκην, Βιοτέχνην, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ Νομὰ Θεσπρωτίας, 13) Λεωνίδαν Διαμάντην, Δικηγόρον, 14) Χρῆστον Σιόντην, δδοντίατρον ἀπὸ τὸ Νομὸ Ἀρτας καὶ 15) Σπύρου Καραμούτσον, ὑπάλληλον ΟΤΕ, 16) Βασίλην Τσάμην, Λογιστή - Συνδικαλιστή, ἀπὸ τὸ Νομὸ Πρέβεζας.

Γιὰ τὴν Ἐξελγκτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκλέχτηκαν οἱ Γρηγόρης Βέης, Γιώργος Εύαγγελίδης, Γιώργος Μπουρατζῆς.

Η νέα διοίκηση συγκροτήθηκε σὲ σῶμα στὰ γραφεῖα τῆς Πανηπειρωτικῆς Συνο-

— 'ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ' —

Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΜΠΙΑΝΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μετά από μερικά χρόνια δ Σύνδεσμος των Βουρμπιανιτών στήν 'Αθήνα, στις 20. 2.80, δργάνωσε τὸν ἔτησιο χορό του στὸ κοσμικὸ κέντρο ΚΑΣΤΕΛΛΟ, στὰ Πατήσια. "Ολοι οἱ Βουρμπιανῖτες ἔδωσαν μὲ προθυμία τὸ παρὸν στήν ἔκδήλωση αὐτὴ καὶ διασκέδασαν μέχρι τὶς πρωϊνὲς ὥρες μὲ πολὺ κέφι.

Σέ μιὰ κατάλληλα διαμορφωμένη αἴθουσα ἡ δρχήστρα τοῦ Χρ. Χαλκιᾶ ἄρχισε κατὰ τὶς 9 μ.μ. νὰ παίζει ἀπαλὴ μουσικὴ καὶ νὰ συνοδεύει τὸ φαγητὸ τῶν καλεσμένων μας. 'Αμέσως μετὰ ἔδωσε τὴν εὔκαιρία σὲ ὅλους νὰ κατακτήσουν τὴν πίστα χορεύοντας γιὰ λίγο. Περίπου στὶς 10 μ.μ. δ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Σπ. Μπάρκης καλοσώρισε ὅλους, φίλους τῆς Βούρμπιανης καὶ Βουρμπιανῖτες καὶ τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν συμμετοχὴ τους στήν ἔκδήλωση αὐτὴ. Χαρακτηριστικὰ εἶπε: «Ἡ ἀθρόα σας συμμετοχὴ μᾶς δίνει ὅχι μόνον χαρὰ ἀλλὰ καὶ δύναμη γιὰ νὰ ἐπαναλάβουμε παρόμοιες ἔκδηλώσεις ποὺ συνδιάζουν τὴν ψυχαγωγία μὲ τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τοῦ Συνδέσμου μας». 'Ακόμη χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς προσκεκλημένους ἀπηύθυνε δ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Βουρμπιανῆς κ. Γεωργ. Κυπαρίσσης καὶ δ Νομαρχιακὸς Σύμβουλος ἐπαρχίας Κονίτσης κ. Χαρ. Σκούφιας, ποὺ ἔκαναν τόσο δρόμο γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ γλέντι αὐτό.

'Αμέσως μετὰ τοὺς λόγους καὶ τὶς προσφωνήσεις κάτι ἀλλοιώτικο. 'Ενέα λυγερόκορμες κοπέλλες τοῦ Συνδέσμου μας ντυμένες μὲ τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες (τσιπούνι, μοσπονδίας μὲ πρόεδρο τὸν κ. Νάση, Α' καὶ Β' ἀντιπρόεδρο, τοὺς κ.κ. Διαμάντη καὶ Ντίνο, Γεν. Γραμματέα, τὸν κ. Σωτηρόπουλο, εἰδ. γραμματέα, τὸν κ. Μάνο ταμία τὸν κ. Τσάμη καὶ δημοσίων σχέσεων τὸν κ. Τσοπόκη.

Εὐχόμεθα στὴ νέα διοίκηση τῆς Πανηπειρωτικῆς μας Συνομοσπονδίας κάθε ἐπιτυχία.

φλοκάτα, ποδιά, μαντήλι) μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν συμπατριώτη μας κλαρινίστα Μιχ. Πανουσάφο, μπαίνουν στὴν πίστα γιὰ νὰ χορέψουν καὶ νὰ συγκινήσουν δλους τοὺς παρευρισκομένους. Θύμισαν στοὺς μεγάλους τὰ νιᾶτα τους καὶ γνώρισαν στοὺς ὑπόλοιπους τοὺς χοροὺς καὶ τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες τῆς Βούρμπιανης. Καταχειροκροτήθηκαν ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν ὥραία τους αὐτὴ ἐμφάνιση. Χόρεψαν: 'Αλ. Τέρτση, Βασ. Τσούκα, Μαρ. Ράππου, Κατερ. Τσούκα, 'Αφρ. Κιτσαντώνη, Κατερ. Δημαράτου, Μαρ. Μποζώνα, "Ολγ. Ράππου καὶ Μαρ. Φούντου. 'Ο Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου πρόσφερε σὲ κάθε κοπέλλα μία ἀνθοδέσμη καὶ ἡ κ. 'Αθ. Πορφύρη ἔνα σὲτ καλλυντικῶν προσφορὰ τῆς 'Εταιρείας ΚΡΕΙΛΑΝΤ. 'Ο κ. Λευτ. Μαντζίκας πρόσφερε 10.000 δρχ. γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Συνδέσμου μας. Τὸ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προσφορά του. 'Ακολούθως μαζὶ μὲ τὶς κοπέλλες ἔθγαλαν ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες τὸ Δ.Σ., δ κ. Νικ. Παπασωτηρίου, δ κ. Βασ. Χρήστου, δ κ. Ναπ. Μπάρκης, δ κ. Λευτ. Μαντζίκας, δ κ. Δημ. Σούλης, δ κ. Γεωργ. Κυπαρίσσης, δ κ. Χαρ. Σκούφιας κ.ἄ.

'Ακολούθησε τὸ πρόγραμμα τοῦ κέντρου μὲ τὴν Βάκια Βάλη καὶ τὸν συμπατριώτη μας Λάκη Χαλκιᾶ, ποὺ ἔδωσαν τὶς πρωτες στάλες κεφιοῦ. Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς θραδιᾶς, τὸ κλαρίνο καὶ οἱ χοροὶ τῆς πατρίδας μας. Μετὰ τὸ καθιερωμένο «νομπέτι» ἄρχισε δ χορός. Πρῶτοι ἀνοιξαν τὸν χορὸ δ κ. Παπασωτηρίου, δ κ. Χρήστου, δ κ. Μπάρκης, δ κ. Μαντζίκας, δ κ. Σούλης κ.ἄ. καὶ μαζὶ τους τὸ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου. Μέχρι τὶς δύο τὸ πρωΐ, δλοι χόρευαν μὲ ἀμείωτο κέφι καὶ μεγάλη εὐχαρίστηση. Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους μας εἶπε: «Νοιώθω ὅτι εἶμαι κάτω ἀπὸ τὸν Πλάτανο τῆς Βούρμπιανης στὸ πανηγύρι τοῦ Προφήτη 'Ηλία». Καὶ εἶχε δίκιο. "Ολοι εἶχαν ξεχάσει τὴν 'Αθήνα καὶ εἶχαν βρεθεῖ στὴν Βούρμπιανη.

Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συνδέσμου δέχτηκαν ἐπανειλημμένα συγχαρητήρια ἀπὸ πολλοὺς συμπατριώτες γιὰ τὴν ὑπέροχη θραδιά. Αὐτὸ δίνει τὴν δύναμη στὸ Δ.Σ. νὰ πραγματοποιήσει καὶ ἄλλες ψυχαγωγικὲς ἔκδηλώσεις.

ΜΑΡΙΝΑ ΓΕΩΡΓ. ΦΟΥΝΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΩΡΓΟΠΟΤΑΜΟΥ

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου Γοργοποτάμου (Τουρνόβου) Κονίτσης «Η ΕΝΩΣΙΣ» συνήλθαν σὲ τακτικὴ Γενικὴ Συνέλευση στὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐμ. Μπενάκη 24, τὴν Κυριακὴ 24 Φεβρουαρίου γιὰ τὴν ἀνάδειξη νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν λήψη ἄλλων ἀποφάσεων σὲ τρέχοντα ζητήματα. Στὰ θέματα αὐτὰ ἐλήφθησαν οἱ παρακάτω ἀποφάσεις:

1) Ἐξελέγη νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο ἀφοῦ προηγούμενα ἔγινε ὁ ἔλεγχος τῶν ἔργων τῆς προηγουμένης Διοικήσεως. Τὸ Νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς: Διομήδη Σκαλιστῆ, Πρόεδρο, Γεώργιο Γερασιμίδη, ἀντιπρόεδρον, Νικόλαο Καζαμία Ταμία, Γεώργιο Γαργάλη, γραμματέα καὶ Δημήτριο Θεολόγου, μέλος.

2) Ἐδόθη ἡ ἐντολὴ στὸ Νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο νὰ ἐνεργήσῃ τὰ νόμιμα γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τοῦ Συλλόγου στὴν Πανηπειρωτικὴ Συνομοσπονδία.

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΓΚΑΔΙΩΤΩΝ

Οἱ κάτοικοι τῆς Λαγκάδας ποὺ ζοῦν καὶ ἔργαζονται στὴν Ἀθήνα ἔχουν μιὰ δραστήρια ἀδελφότητα ποὺ τὴν κατευθύνουν ὅξιοι καὶ ζωντανοὶ ἀνθρωποι. Τοὺς χαρήκαμε ὅλους στὸ χορὸ τους ποὺ ἔγινε τὴν 1η Μάρτη στὸ κέντρο Οἰκονομίδη στὸ πεδίο τοῦ "Αρεως".

Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ Λαγκαδιώτες καὶ ἀπὸ προσκαλεσμένες τους ἀντιπροσωπεῖες τῶν γειτονικῶν χωριῶν, Ἀσημοχωρίου, Ζέρμας, Καστάνιανης, Κερασόβου, Ὁξειᾶς κλπ.

Τὴ βραδυὰ ἄνοιξε ὁ γραμματέας τῆς ἀδελφότητας κ. Παναγιώτης Νάτσης καὶ ἔπειτα χαιρέτησαν μὲ τὴ σειρά, ἀπὸ τὴν Πανηπειρωτικὴ Συνομοσπονδία ὁ Πρόεδρος κ. Κώστας Νάσης καὶ ὁ κ. Μαντζίκας, ὁ πολιτευτὴς κ. Θεμ. Λούλης καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἀδελφοτήτων τῶν γειτονικῶν χωριῶν.

Στὸ χορὸ μπῆκαν πρῶτοι μαζὶ μὲ τὸν πρόεδρο τῆς ἀδελφότητας κ. Ἀχιλλέα Νάτση καὶ τὸ διοικητικὸ Συμβούλιο, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Πανηπειρωτικῆς Συνομοσπονδίας, ἡ Θουλευτὴς κ. Λαμπράκη, ὁ Θουλευτὴς κ. Μωραΐτης, ὁ κ. Λούλης καὶ οἱ

3) Δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου λόγω δαπάνης.

4) Διορίσθη ἐπιτροπὴ Δημοσίων Σχέσεων ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Γεώργιο Λιούμην, Κωνσταντίνον Γαργάλην, Ἰωάννην Παπαχριστοδούλου καὶ Γεώργιον Γεράσην. Καθήκοντα τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς θὰ εἰναι ἡ εἰσπραξὶς τῶν συνδρομῶν τοῦ Συλλόγου, ἡ δργάνωσις συνεστιάσεων, ἐκδρομῶν καὶ λοιπῶν ἐκπολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων ἐδῶ καὶ στὸ Γοργοπόταμο. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐπίσης θὰ λαμβάνει ἀποφάσεις καὶ σὲ ἄλλα θέματα, ποὺ θὰ εἰσηγηγεῖται στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο γιὰ νὰ πάρει αὐτὸ τὶς τελικὲς ἀποφάσεις.

Στὸ τέλος τῆς συνέλευσης συνεζητήθησαν διάφορα θέματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴν Κοινότητα καὶ ἔξελέγη Ἐποπτικὴ καὶ ἔξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Στέφανο Θεολόγου, Γεώργιο Γεράση καὶ Ἀθανάσιο Γεωργακόπουλο.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ἀντιπρόσωποι τῶν προσκαλεσμένων ἀδελφοτήτων.

Νέοι καὶ νέες μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες χόρεψαν θαυμάσιους ἔλληνικοὺς χορούς, ἡ τραγουδίστρια κ. Ρούκη μᾶς μάγεψε μὲ τὰ τραγούδια της καθὼς καὶ ὁ Σάββας Σιάτρας ποὺ ἥρθε ἐνδιάμεσα γιὰ νὰ τραγουδήσει γιὰ τὴ Λαγκάδα μερικὰ τραγούδια του καὶ τὴ συγκινητικὴ «Μαριόλα».

Ο Δήμαρχος τῆς Ἀθήνας κ. Μπέης ἥρθε ἐπίσης καὶ χαιρέτησε τοὺς παραθρισκομένους, καθὼς καὶ ὁ συμπατριώτης Γεν. Γραμματέας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας κ. Φούφας.

Στοὺς δργανωτὲς τῆς ὅμορφης βραδιᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια. B.

Νέα ἀπό τὴν πατρίδα

Τὴν 14.2.1980 50 φοιτητὲς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Δράσεως τοῦ Ιανεπιστημίου Ἀθηνῶν επεσκέφθηκαν τὴν ἀκριτικὴν πόλη καὶ φιλοξενήθηκαν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη μας κ. Σεβαστιανό.

Τὸ ἀπόγευμα μετέβησαν καὶ στὰ ἀκριτικὰ φυλάκια Μπουραζανίου — Μολυβδοσκεπάστου ἀπ' ὅπου ἀγνάντεψαν τὴν Βόρειο Ἡπειρο.

Στὶς 7 τὸ βράδυ διοργάνωσαν στὴν Πνευματικὴν Στέγη Κονίτσης ὡραίᾳ ἔορτὴ στὴν ὁποία παρευρέθησαν οἱ τοπικὲς ἀρχὲς καὶ πάρα πολλοὶ Κονιτσιώτες ποὺ ὅχι μόνο ἡ αἴθουσα γέμισε ἀσφυκτικά, ἀλλὰ καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ὁ ἔξωστης.

Τὸ πρόγραμμά τους ἦταν σχετικὸ μὲ τὸ Κυπριακὸ ἔπος τοῦ 1955 - 1959 ὡραῖοι ὕμνοι, διάλογοι, ἀπαγγελίες καὶ ὅμιλες γύρω ἀπὸ τὴ δράση καὶ τὸν ἥρωϊκὸ θάνατο τῶν Κυπρίων ἐθνομαρτύρων καὶ ἀγωνιστῶν ποὺ ἔγιναν κυρίως ἀπὸ Κύπριους φοιτητὲς τῆς Χ.Φ.Δ. καὶ τέλος μιὰ προβολὴ ἀπὸ αὐθεντικὲς εἰκόνες σχετικὲς μὲ τὸν Κυπριακὸ ἄγωνα 1955 - 1959 καὶ μὲ τοὺς βανδαλισμοὺς τῶν Ἐγγλέζων καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ μᾶς ἐντυπωσίασαν καὶ μᾶς συνεκίνησαν.

Μίλησε καὶ ὁ Δήμαρχος κ. Σ. Γκότζος ποὺ εὔχαριστησε καὶ συνεχάρη τοὺς φοιτητὲς καὶ κατόπι καὶ ὁ Μητροπολίτης μας. Στὸ τέλος οἱ φοιτητὲς τραγούδησαν σχετικὰ μὲ τὴν Κύπρο καὶ Βόρειο Ἡπειρο καὶ ἡ ἔορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν ὕμνο: «Τῇ Ὅπερμάχῳ Στρατηγῷ».

Ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν

Κουκούλι 6 Μάρτη 1980

Πρὸς
τὴ Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν
τοῦ περιοδικοῦ «Κόνιτσα»
Ἀχαρνῶν 208 - Ἀθῆνα

Ἄγαπητοί μου φίλοι.

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ πῆρα τὸ μὲ ἀριθ. 1 τεῦχος (Περίοδος B') τοῦ ὡραίου περιοδικοῦ Σας «Κόνιτσα». Σᾶς συγχαίρω θερμότατα γιὰ τὴν ἀπόφασή Σας νὰ προχωρήσετε στὴν ἐπανέκδοση καὶ τὴν καταβολὴ ἀπὸ μέρος Σας τῆς σημαντικῆς αὐτῆς πατριωτικῆς προσπάθειας.

Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου πολὺ τυχερό, γιατὶ ἥμουνα συνδρομητής του σὲ δλη τὴν A' περίοδο τῆς ἔκδοσής του. Λυπήθηκα πολύ, δταν σταμάτησε ἡ κυκλοφορία του,

Στὶς 15.2.1980 οἱ φοιτητὲς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Δράσης ἐπεσκέφθησαν τὸ Γυμνάσιο — Λύκειο καὶ ἄλλα Σχολεῖα τῆς Κόνιτσας.

Μαθητὲς τῆς Γ' Γυμνασίου καὶ Λυκείου ἐπεσκέφθησαν τὸ Μεσολόγγι. Τοὺς μαθητὲς συνόδευσαν οἱ καθηγητὲς κ. Ἀντωνέλης, Ζούπας οἱ καθηγήτριες Πλακούτη, Μιχαηλίδου. Ἐπεσκέφθησαν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς ἥρωϊκῆς πόλης τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἐπέστρεψαν ἀργά τὸ βράδυ.

Ἄρχισαν οἱ ἔργασίες τοῦ ἔργου τοῦ ἀναδασμοῦ τοῦ κάμπου τῆς Κονίτσης ποὺ εἶχαν διακοπὴ λόγω τοῦ χειμῶνα.

Στὶς 16.2.1980 ἔορτάσθηκε στὸ Πληκάτι ἡ ἐπέτειος τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας. Μετέβη ἐκεὶ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Σεβαστιανὸς καὶ ἔξεφώνησε θαυμάσιο καὶ ἐποικοδομητικὸ κήρυγμα. Παρευρέθη ἐπίσης ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας Ἀθηνῶν κ. Ναπ. Μπάρκης, καθὼς καὶ ἀρκετοὶ ἱερεῖς καὶ κάτοικοι τῆς περιοχῆς.

Μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις γιορτάστηκε καὶ ἔφέτος ἡ Ἀποκριὰ στὴν Κόνιτσα.

Ἡ παλιά ὄμαδική παρέλαση τῶν μασκαράδων καὶ οἱ χοροί των στὴν ἀγορὰ καὶ στὴν Κεντρικὴ Πλατεῖα δὲν ἔγιναν ἀλλὰ ἀρκετοὶ μεταμφιεσμένοι κάνανε τὴν ἐμφάνισή των τὰ βράδυα ἐπισκεπτόμενοι φιλικὰ σπίτια κλπ.

γιατὶ μοῦ δημιουργήθηκε κάποιο πνευματικὸ κενό. Οἱ τόμοι ἀπὸ τὴν A' περίοδό του ἀποτελοῦν πολύτιμο πνευματικὸ θησαυρό, γιατὶ ἡ ὅλη τους ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄφθονα ἴστορικά, λαογραφικά καὶ ἀλλα πολιτιστικὰ στοιχεῖα τῆς ὅμορφης ἐπαρχίας τῆς Κόνιτσας, ποὺ τὴν ἀγαπῶ σὰν τὴν ἐπαρχία τοῦ Ζαγοριοῦ μας καὶ γι' αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρον παρακολουθῶ πάντοτε τὴν προκοπή της ἀπὸ κάθε πλευρά.

Παράκλησή μου νὰ μὲ ἐγγράψητε συνδρομητή.

Μαζὶ μὲ τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, εὕχομαι καλὴ ἐπιτυχία στοὺς πατριωτικούς Σας σκοπούς, ποὺ ἀποθλέπουν πάντοτε στὴν ἔξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τῆς ἐπαρχίας Σας.

Μὲ πατριωτικούς χαιρετισμούς
καὶ ἔξαιρετικὴ ἐκτίμηση
Κ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Τὸ Σαββατόβραδο (16.2.80) δόθηκε ώραῖος ἀποκριάτικος χορὸς στὴ Λέσχη Ἀξιωματικῶν Κονίτσης στὸν ὅποιο παρευρέθηκαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Κονιτσιώτες ἐπιπλέον δὲ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐργαστικῆς Ἑστίας κ. Ναπ. Μπάρκης καὶ ὁ Νομάρχιακὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπαρχίας μας κ. Χαρ. Σκούφιας.

Τὸ βράδι τῆς Κυριακῆς διοργανώθηκε ἐπίσης χοροεσπερίδα στὸ Κέντρο «Ἡρώ» ἀπὸ τὴν Ὁρειαθτικὴ ὁμάδα Κονίτσης. Κάηκε καὶ ὁ πατροπαράδοτος Ἐλατος μὲ πολλὰ κέδρα στὶς Καρυές στὴν ἀπάνω Κόνιτσα καθὼς καὶ ἄλλοι δύο στὴν Κάτω Κόνιτσα.

Τὴν Καθαροδευτέρα ἡ ὁμαδικὴ ἔξοδος τῶν Κονιτσιωτῶν στὴν ἔξοχη τοποθεσία τῆς Ἀγίας Βαρθαράς, δὲν σημείωσε καὶ τόση ἐπιτυχία διότι τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό.

Καὶ σὲ διάφορα χωριὰ ἔγιναν ἀποκριάτικες ἐκδηλώσεις μὲ λαϊκὰ ὄργανα καὶ χοροὺς ὅπως στὴν Καστανέα ὅπου συγκεντρώθηκαν πολλοὶ ξενητεμένοι, στὴ Λυκοράχη ἐπίσης καὶ σὲ ἄλλα ἀκόμη.

Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σημείωσε καὶ ἐφετος ὁ ἀποκριάτικος χορὸς τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου τοῦ Γυμνασίου τῆς Βούρμπιανης ποὺ δόθηκε στὶς αἴθουσες τοῦ Γυμνασίου θαυμάσια διασκευασμένες καὶ στολισμένες ἀπὸ τοὺς κ.κ. καθηγητὲς καὶ καθηγήτριες.

Παρευρέθηκαν σ' αὐτὸν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξενητεμένους Βουρμπιανῖτες καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἴδιως Κονιτσιώτες: ὁ Δήμαρχος Κονίτσης κ. Σ. Γκότζος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου κ. Ἰω. Γουσγούνης, ὁ διοικητὴς τοῦ 583 τάγματος κ. Ἀρ. Στριφτάρης, ὁ διοικητὴς τοῦ Ἀστ. Τμήματος κ. Ἀ. Βασδέκης, ὁ δοντίατρος κ. Ρέντζος, οἱ κ.κ. Δ. Γκάσιος, Ε. Εὐαγγελίδης, Ἀπ. Παπαμιχαήλ, Ἀχ. Τσούθαλης, ὁ γιατρὸς κ. Δ. Βανδέρας καὶ ἄλλοι ποὺ τὰ δνάματά τους μᾶς διαφεύγουν. Ἐπισκέφθηκε δέ ἐπ' δλίγον τὴν ἐκδήλωση αὐτὴ καὶ ὁ βουλευτὴς τοῦ ΠΑ. Σ.Ο.Κ. κ. Παπούλιας. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Φιλεκπ. Συλλόγου καὶ Νομάρχιακός Σύμβουλος κ. Χαρ. Σκούφια ὑποδεχόταν καὶ περιποιόταν τοὺς πάντας μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Μετὰ τὸ φαγοπότι ἐπηκολούθησε χορὸς μὲ τὰ λαϊκὰ ὄργανα τῶν ἀδελφῶν Γιώργου καὶ Κώστα Χαλκιά, ποὺ κράτησε ὡς τὰ ξημερώματα μὲ ἀδιάπτωτο κέφι.

Ἐγίναν καὶ πολλὲς αὐθόρμητες προσφορὲς πρὸς τὸν Σύλογο καὶ ὁ Πρόεδρος εὔχαριστησε τοὺς δωρητάς.

Στοὺς χοροὺς διακρίθηκαν πολλοί, ὅπως οἱ κ. Ναπ. Μπάρκης, ὁ κ. δήμαρχος τῆς Κονίτσης, ὁ κ. Γουσγούνης, ὁ κ. Χ. Σκούφιας, ὁ Πρόεδρος τῆς Βούρμπιανης κ. Γ. Κυπαρίστης, καθὼς καὶ ἄλλοι καὶ πολλὲς κυρίες γιὰ ποιόν νὰ πρωτογράψωμε.

“Ολοὶ οἱ Κονιτσιώτες συμμετεῖχαν καὶ παρευρέθηκαν οἰκογενειακῶς. Τὸ γλέντι ἦταν πιὸ καλὸ καὶ πιὸ πετυχημένο ἀπὸ τὸ περσινό. Εύχόμεθα καὶ τοῦ χρόνου.

—**—

Δενδροφυτεύσεις γίνονται ἀπὸ συνεργεῖο τοῦ Δήμου σὲ διάφορους κεντρικοὺς δρόμους τῆς Κόνιτσας.

—**—

Στὶς 24.2.80 ἡ ποδοσφαιρικὴ μας ὁμάδα ΠΙΝΔΟΣ νικήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀσφάκα μὲ 2-1 καὶ στὶς 27.2.80 σὲ συνάντηση μὲ τὸν Α.Ο. Παρακαλάμου ὁ ἀγώνας ἔληξε μέ iσοπαλία τερμάτων 3-3.

—**—

Στὶς 24.2.80 ἡ ὁρειβατικὴ ὁμάδα Κονίτσης (15 ἄτομα) πραγματοποίησε ἐκδρομὴ στὸ μοναστῆρι τοῦ Στομίου. Μαγείρεψαν καὶ νοστιμώτατη φασολάδα καὶ πέρασαν θαυμάσια.

Ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὅπου παρευρέθησαν στὸ χορὸ τοῦ Συνδέσμου τῆς Βούρμπιανης οἱ κ.κ. Χαρ. Σκούφιας Νομάρχιακὸς Σύμβουλος, Γ. Κυπαρίστης Πρόεδρος Κοινότ. Βούρμπιανης καὶ Ἀρ. Κάτσαβος Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τοῦ Συνδέσμου Βούρμπιανης.

—**—

Ἄπὸ νεολαίους τῆς ΚΝΕ κυκλοφόρησαν στὴν Κόνιτσα προκηρύξεις, στρεφόμενες κατὰ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν μὲ τὴν κατηγορία ὅτι κακομεταχειρίζονται καὶ καταπιέζουν τοὺς μαθητὲς καὶ μαθήτριες.

Οἱ μαθητικὲς κοινότητες τοῦ Λυκείου Κονίτσης καθὼς καὶ οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, ἀπάντησαν διὰ τῶν τοπικῶν ἐφημερίδων Ἰωαννίνων, ὅπου ἀντικρούουν τὶς κατηγορίες καὶ υπεραμύνονται τῶν τοπικῶν ἀρχῶν Κονίτσης.

—**—

Στὶς 2.3.80 ἡ ποδοσφαιρικὴ μας ὁμάδα ΠΙΝΔΟΣ νίκησε τὴν ὁμάδα Ροδοπίου μὲ τέρματα 6-3.

—**—

Ο κ. Σ. Γκότζος ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐφοπλιστὴ κ. Λάτση εύχαριστήρια ἐπιστολὴ γιὰ τὴν ἄκρη 400.000 δρχ. δωρεά του πρὸς τὸ Δῆμο Κονίτσης.

—**—

Στὸ χωριὸ Μάζι διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν τοπικὴ ὑπάλληλο Α.Ο.Ο. καὶ τὴ Γεωργικὴ Ὅμηρος δεκαπενθήμερη ἐκπαίδευση στὴ χειροτεχνία καὶ ἐφοίτησαν 30 ἀγροτονεάνιδες. Παρόμοια ἐκπαίδευση διοργανώθηκε καὶ στὸ χωριὸ Ἀετόπετρα.

—**—

Ο βιομήχανος μαρμάρων κ. Εύθυμιος Τριάντος ἀπὸ τὰ Γιάννενα ἔδωρησε γιὰ τὴν ἐπιστρωση τοῦ δαπέδου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Εύσταθίου Μολυβδοσκεπάστου 40 τετραγωνικὰ μέτρα μαρμάρινες πλάκες.

Τὴν 6.3.80 ἐπισκέφθηκε τὴν Κόνιτσα καὶ τὰ ἀκριτικὰ φυλάκια Μπουραζανίου - Μο-